

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Bruntále rozhodl samosoudcem Mgr. Vladimírem Koutným ve věci

žalobkyně: **xxx**, IČO xxx
sídlem xxx
zastoupená advokátem xxx
sídlem xxx

proti
žalované: **xxx**, IČO xxx
sídlem xxx
zastoupená advokátkou xxx
sídlem xxx

o 456.840.000 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Žaloba, kterou se žalobkyně domáhá po žalované zaplacení částky ve výši 26.880.577 Kč jako náhrady škody za rozdíl mezi tržní cenou fotovoltaické elektrárny a cenou díla a částky ve výši 456.840.000 Kč jako ušlý zisk z nerealizovaného provozu fotovoltaické elektrárny, **se zamítá.**
- II. Žalobkyně je **povinna** zaplatit žalované náhradu nákladů řízení ve výši **4.641.538,20 Kč**, a to do tří dnů po právní moci rozsudku k rukám právní zástupkyně žalované.

Odůvodnění:

1. Žalobou ze dne 30. 5. 2011, ve znění doplnění ze dne 8. 11. 2011, ve znění změny žaloby a částečného zpětvzetí žaloby ze dne 30. 3. 2012, ve znění podání ze dne 2. 8. 2012, ve znění podání ze dne 1. 10. 2012, ve znění podání ze dne 7. 6. 2017, ve znění podání ze dne 3. 9. 2017,

Shodu s prvopisem potvrzuje Blanka Maderová.

se žalobkyně domáhala po žalované zaplacení částky ve výši 26.880.577 Kč jako náhrady škody za rozdíl mezi tržní cenou fotovoltaické elektrárny a cenou díla a částky ve výši 456.840.000 Kč jako ušlý zisk z nerealizovaného provozu fotovoltaické elektrárny z titulu náhrady škody způsobené žalovanou podáním návrhu na nařízení předběžného opatření ve věci vedené Okresním soudem v Bruntále pod sp. zn. 10 C 258/2010. Usnesením Okresního soudu v Bruntále ze dne 23. 8. 2010, č. j. 10 C 258/2010-51 soud vydal předběžné opatření v tomto znění: „xxx se sídlem xxx, IČ: xxx, je povinna zdržet se jakéhokoliv jednání, kterým by bylo, či mohlo být znemožněno uvedení stavby pasivního relé xxx na pozemku parc. č. xxx k. ú. xxx do původního stavu, konkrétně je povinna zdržet se v této souvislosti provádění veškerých stavebních prací, terénních úprav a výsadby porostů na části pozemku parc. č. xxx k. ú. xxx, na které budou realizovány činnosti směřující k uvedení stavby pasivního relé xxx do původního stavu.“ K odvolání 1. žalované (nyní žalobkyně) Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 16. 11. 2010, č. j. 8 Co 420/2010-139 návrh na nařízení předběžného opatření odmítl, když měl za to, že výrok navrhovaného znění předběžného opatření je neurčitý jak co do vymezení části pozemku, tak co do realizace činností, které mají být provedeny. V důsledku výše uvedeného předběžného opatření a jeho zápisu do katastru nemovitostí došlo ke zmaření uzavření smlouvy o dílo, kterou měla žalobkyně jako objednatel uzavřít se společností xxx jako zhotovitelem dne 31. 8. 2010 za účelem provedení dodávky a instalace fotovoltaické elektrárny o výkonu 0,94 MW na pozemku parc. č. xxx v k. ú. xxx, neboť podmínkou uzavření smlouvy o dílo bylo pro zajištění uhrazení ceny díla zřízení zajišťovacího převodu vlastnického práva k pozemku p. č. xxx v k. ú. xxx pro zhotovitele, jenž nemohl být proveden právě s ohledem na zápis předběžného opatření do katastru nemovitostí, které žalobkyni blokovalo disponování s pozemkem parc. č. xxx v k. ú. xxx. Vzhledem k tomu, že žalobkyně neměla žádné vlastní prostředky na úhradu ceny díla a financování výstavby fotovoltaické elektrárny (dále jen FVE), žádný investor, kterého žalobkyně oslovila, nechtěl poskytnout finance před výstavbou FVE a jejím připojení do distribuční soustavy a žádný zhotovitel FVE nebyl ochoten provést výstavbu až po jejím provedení, byla společnost xxx jediným subjektem, který byl ochoten provést výstavbu FVE s tím, že k úhradě ceny díla dojde až po její realizaci za podmínky, že žalobkyně na dobu do úhrady ceny díla převede vlastnické právo k pozemku parc. č. xxx v k. ú. xxx ve prospěch společnosti xxx. Nebýt vydaného předběžného opatření, mohla být smlouva o dílo se společností xxx uzavřena, dílo realizováno a připojeno k distribuční soustavě a následně financováno xxx, xxx, xxx nebo xxx. Další podmínkou zdárné realizace podnikatelského záměru žalobkyně bylo provedení výstavby FVE a jejího připojení do distribuční soustavy do dne 31. 12. 2010, kdy pouze k tomuto datu připojení FVE byly garantovány výkupní ceny dle cenového rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. 5/2009 ze dne 23. 11. 2009 po dobu 20 let ve výši 12,15 Kč za 1 kWh. Po datu 1. 1. 2011 by došlo k poklesu výkupní ceny asi o 50 %. Žalobkyně předpokládala dobu provozování FVE 40 let od jejího připojení do distribuční soustavy. Dle energetického auditu xxx ze dne 24. 3. 2012 by činil výnos z provozu FVE za dobu 40 let částku 522.526.000 Kč. Žalobkyně dále uplatnila nárok na částku 26.880.577 Kč, neboť o tuto částku by se zvýšil majetek žalobkyně výstavbou FVE, kdy k částce 26.880.577 Kč dospěla žalobkyně odečtením ceny díla ve výši 73.119.443 Kč od tržní ceny FVE ve výši 100.000.000 Kč. Žalobkyně dále poukazovala na zchátralost a opuštěnost stavby na svém pozemku, k níž žalovaná tvrdila své vlastnické právo, kdy ani z údajů obsažených v katastru nemovitostí, ani z údajů běžně dostupných, nebylo možno dovodit vlastnictví či užívání stavby žalovanou, naopak se žalobkyně domnívala, že je vlastníkem předmětné stavby tvořící součást pozemku parc. č. xxx v k. ú. xxx na základě kupní smlouvy ze dne 16. 5. 2008, což byl také důvod, pro který žalobkyně předmětnou stavbu odstranila z pozemku parc. č. xxx v k. ú. xxx při přípravě pozemku na výstavbu FVE. Žalobkyně rozporovala tvrzení žalované, že byla a je vlastníkem zmíněného stožáru zn. xxx i z důkazu „Závěrečná zpráva z prověrky stavu zjišťování bezpečnosti a ochrany zdraví života osob při provozu telekomunikačního zařízení pasivní relé na parcele č. xxx“ v xxx zpracovanou znalcem xxx ze dne 18. 4. 2011, kde zmíněný znalec v závěrečné rekapitulaci konstatoval: „Na základě

zjištění uvedených ve zprávě lze konstatovat, že telekomunikační zařízení nebylo provozováno v souladu s platnými právními předpisy a technickými normami vztahujícími se k provozu takových zařízení. Provoz telekomunikačního zařízení za stávajících podmínek při zjištěných nedostatcích by mohl dříve nebo později způsobit vážné ohrožení života a zdraví osob užívajících tohoto zařízení.“ Žalobkyně tedy dovozuje, že z tohoto zchátralého a nebezpečného, život a zdraví ohrožujícího stavu telekomunikačního zařízení je zřejmé, že toto technologické zařízení nebylo ve vlastnictví xxx (dále jen xxx), protože xxx ve svém segmentu a nepochybně i jako ISO certifikovaná firma by si přece nemohla dovolit mít takovéto zchátralé, nebezpečné, život a zdraví ohrožující zařízení ve svém technologickém portfoliu a nedbat o jeho řádnou a pravidelnou údržbu a zabezpečení s ohledem i na případnou trestní odpovědnost svých statutárních orgánů a odpovědných zaměstnanců. Z logiky věci vyplývá, že xxx nevlastnila, nevedla jej ve své pasportizaci technologických zařízení, proto ho ani neudržovala v provozuschopném a bezpečném stavu. Žalobkyně měla za to, že žalovaná neprokázala své vlastnictví ani k předmětnému stožáru zn. xxx na betonovém základu 4 x 4 m a nelze vyloučit, že ani vlastnictví k odrazné desce xxx, která je vlastním pasivním technologickým zařízením. Skutečnost, že žalovaná nebyla a není vlastníkem xxx, prokazuje mimo jiné i stanovisko xxx, který v rámci změny územního plánu byl dotazován xxx a tomuto stavebnímu úřadu sdělil, že v daném území konkrétně na parcele xxx v k. ú. xxx není žádné zařízení odpovídající zmíněnému pasivnímu relé a navíc ze snímku pozemkové mapy pro účely územního řízení vyplývá, že jediná platná radioreléová trasa je jinou trasou než tou, o níž tvrdí žalovaná, že v rámci ní v procesu privatizace nabyla pasivní relé xxx na radioreléové trase xxx. Žalobkyně dále zdůrazňovala, že v územním plánu bylo jasně stanoveno a xxx s tím vyslovil souhlas, že na parcele xxx nemohou být stavby vyšší než 1 podlaží a v ochranném pásmu FVE vyšší než 10 metrů, tudíž ani obnova původního stavu by nebyla možná bez příslušné změny územního plánu. Z logiky věci vyplynulo, že žalovaná telekomunikační zařízení xxx nevlastnila, nevedla jej ve své pasportizaci technologických zařízení, proto ho ani neudržovala v provozuschopném a bezpečném stavu. Technická zpráva VK – PR – 05-112 ze dne 29. 4. 2005 předložená ze strany žalované o tom, že na kontrolovaném xxx nebyly zjištěny žádné závady je zřejmým podvrhem (navíc není ani podepsaná), neboť v době, kdy byla údajně vypracovávána, tak na předmětném pasivním relé byly závady spočívající konkrétně v tom, že chyběla vstupní branka ke stožáru, stožár nebyl označen, oplocení stožáru bylo značně zkorodované, částečně zničené prorůstajícími dřevinami, chyběly cedule o zákazu vstupu a vlezu do tohoto vyhrazeného zařízení a nebyla zamčena zábrana na vstupu k žebříku na stožár k odrazové desce xxx. Žalobkyně hodnotila, že zmíněná technická zpráva byla vyhotovena jako účelový důkaz na podporu tvrzení žalované, navíc naivně od stolu bez technické prohlídky na místě samém, protože jinak by v této zprávě přece musely být uvedeny v jednotlivých kontrolovaných částech shora uvedené závažné vady a závady ohrožující bezpečnost a život a zdraví osob, zejména pak dětí, které tak měly do nefunkčního a nezajištěného objektu neomezený a volný přístup. Žalobkyně zpochybňovala zmíněnou technickou zprávu co do pravosti a obsahu této listiny a označovala ji za falsum, navíc když nebyla podepsána, jak již bylo namítáno shora. Žalobkyně také dále uvedla, že pozemek byl v době provedení údajné revize oplocen a brána do areálu uzamčena, je velmi nepravděpodobné, že by revizní technik přelézal plot s veškerým technickým vybavením potřebným na provedení všech úkonů na vypracování revizní zprávy. Kromě shora uvedeného žalobkyně dále poukazovala na to, že žalovaná ve smyslu § 104 odst. 6) zákona č. 127/2005 Sb. o elektronických komunikacích byla povinna prokazatelně oznámit vlastníkovi, popřípadě správci nebo uživateli dotčené nemovitosti, datum a účel vstupu či vjezdu na dotčenou nemovitost, což neučinila, a tím žalobkyně jen podtrhla to, že revizní zpráva je zjevné falsum, neboť k žádné revizi na xxx ze strany žalované nedošlo a ostatně žalovaná ani žádný takovýto důkaz o uskutečnění oznámení vlastníkovi nepředložila. Kromě shora uvedené primární argumentaci žalobkyně, že žalovaná není vlastníkem předmětného stožáru zn. xxx na základovém betonu 4 x 4 m, tak žalobkyně dále sekundárně namítala, že žalovaná neměla ani práva odpovídající věcnému břemeni podle tehdy

platného zákona o telekomunikacích. Žalobkyně zdůrazňovala, že v dané věci se jedná o věcné břemeno založené veřejnoprávním předpisem, které se řídí veřejnoprávním předpisem a v otázkách, které v něm nejsou řešeny, se řídí obecnou úpravou věcných břemen obsažených v občanském zákoníku. Jak už žalobkyně zdůraznila na jednání u stavebního úřadu dne 11. 5. 2012, předmětné pasivní relé bylo zchátralé, nefunkční a nebylo provozováno. I pro věcná břemena založená zvláštními předpisy platí, že pokud zmíněný zákon o radiotelekomunikacích nestanovil způsob zániku věcných břemen, pak se na zánik věcných břemen vztahuje úprava podle občanského zákoníku. Žalobkyně namítala, že podle § 109 práva odpovídající věcnému břemenu se promlčí, není-li věcné břemeno pod dobu 10 let vykonáváno. Promlčecí doba u práva odpovídajícího věcnému břemenu počíná běžet od doby, kdy právo bylo vykonáváno naposled. Jak vyplývá z účastnických vyjádření a ze samotného stavu pasivního relé Břidličná, tak žalovaná od roku 1997 právo odpovídající věcnému břemenu fakticky nevykonávala (zanikla smlouva o poskytování telekomunikačních služeb), proto žalobkyně namítá, že právo žalované se nejpozději promlčelo v roce 2007 a z tohoto důvodu žalobkyně vznesla námitku promlčení práva odpovídajícímu věcnému břemenu založenému ve smyslu § 12 odst. 1) zákona č. 110/1994 Sb. o telekomunikacích, které vzniklo právnímu předchůdci xxx, tj. xxx ve veřejném zájmu. Krom všech shora uvedených skutečností a námitek dále žalobkyně závěrem subsidiárně zdůrazňuje též fakt, že stožár zn. xxx na betonovém základu 4 x 4 m se nacházel na hranici parcely xxx sousedící s příjezdovou komunikací, parcela xxx a z hlediska jeho umístění stavba pasivního relé nebyla dotčena vybudovanou FVE na parcele xxx jak z hlediska přístupu či z jiných důvodů, proto by byla nesprávná úvaha zahájit řízení o odstranění stavby navíc, když zahájené řízení by mohlo být i akcelerátorem vzniku značných škod. S odkazem na shora uvedené žalobkyně jednoznačně deklaruje, že zde nejsou okolnosti nasvědčující tomu, že žalovaná nemá ani postavení dotčeného účastníka stavbou FVE, která byla řádně povolena, vybudována, zkolaudována a je provozována a která vyhovuje požadovaným parametrům a hodnotám a nemá negativní vliv na okolní stavby a není v rozporu s obecnými požadavky na využívání území. Odstranění stavby - stožáru žalobkyní vedlo následně k podání návrhu na vydání shora specifikovaného předběžného opatření žalovanou.

2. Žalovaná se k žalobě vyjádřila dne 28. 2. 2012, ve znění podání ze dne 29. 3. 2012, ve znění podání ze dne 1. 6. 2012, ze dne 8. 11. 2012, ze dne 7. 7. 2016, ze dne 6. 4. 2017, ze dne 10. 5. 2017, ze dne 24. 8. 2017 a ze dne 30. 10. 2017 tak, že navrhla zamítnutí žaloby. Žalovaná argumentovala tím, že žalovaná byla a stále je vlastníkem příhradového stožáru a pasivního relé, které bylo žalobkyní bez souhlasu žalované a protiprávně odstraněno z pozemku par. č. xxx v k. ú. xxx dne 27. 4. 2010. Stavba pasivního relé xxx byla vybudována právním předchůdcem žalobkyně v roce 1993 na základě stavebního povolení č. j. Výst. - 332/4-493/93/245 vydaného Stavebním úřadem Městského úřadu xxx dne 19. 7. 1993 a do užívání byla právnímu předchůdci žalobce dána na základě kolaudačního rozhodnutí č. j. Výst. 332/4-822/93/420-Uč vydaného Stavebním úřadem Městského úřadu xxx dne 15. 12. 1993. Stavba pasivního relé xxx je tvořena z betonového základového bloku a typové příhradové ocelové věže o výšce 20,6 m, na které je osazena odrazná deska. Stavba pasivního relé xxx byla povolena a do užívání dána jako stavba trvalá. Stavba pasivního relé xxx je součástí sítě elektronických komunikací žalobkyně dle zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích, a to jako část digitální radioreléové trasy xxx, prostřednictvím které žalobkyně poskytuje třetím osobám služby elektronických komunikací v souladu s příslušnými ustanoveními zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích. Stavba pasivního relé xxx není vedena v katastru nemovitostí, neboť nebyla a není dle platných právních předpisů předmětem zápisu do katastru nemovitostí. Při umístění stavby pasivního relé xxx postupoval právní předchůdce žalobkyně v souladu s § 12 odst. 1) zákona č. 110/1964 Sb., o telekomunikacích, ve znění platném ke dni výstavby. Vlastnické právo ke stožáru a k pasivnímu relé přešlo v rámci privatizace Správy radiokomunikací xxx, státního podniku na právního předchůdce žalované, a to xxx, kdy žalovaná je v důsledku řetězce právních skutečností nástupnickou společností xxx Z výše uvedeného vyplýval legitimní právní zájem žalované na

ochraně svého vlastnického práva prostřednictvím podání návrhu na shora specifikované předběžné opatření, kdy v takovém případě se nemohlo jednat o šikanózní návrh, který měl znemožnit žalobkyni investici do FVE. Žalovaná jako vlastník pasivního relé xxx se dále domnívá, že skutečnost, že v rozhodné době, tj. demontáže a vydání předběžného opatření, nebylo pasivní relé xxx aktivně užíváno, ji nezabavuje vlastnického práva k této věci. Žalovaná má za to, že jako vlastník věci má právo nejen věc (pasivní relé xxx) užívat, ale též, pokud se tak rozhodne i neužívat, popř. neužívat po určitou dobu. Žalovaná se chovala k pasivnímu relé xxx vždy jako vlastník, dohlížela na řádný technický stav ocelové příhradové konstrukce tvořící pasivní relé xxx, prováděla pravidelně revize, dále ve vztahu ke své nemovitosti plnila příslušné daňové povinnosti.

3. Žalovaná měla za to, že v řízení nebyly dány základní předpoklady pro nárok na náhradu škody, když žalobkyně neprokázala vznik skutečné újmy (neurčitost postupu kalkulace újmy, spekulování s dobou životnosti FVE a jejich předpokládaných výnosů, spekulování s vývojem na trhu elektrické energie atd.), ani příčinnou souvislost případné újmy žalobkyně s vydáním a následným odmítnutím předběžného opatření (ukončení jednání žalobkyně se společností xxx z rozhodnutí společnosti xxx) nemůže být dáno k tíži žalované, plomba v katastru nemovitostí neomezovala možnost uzavřít smlouvou o dílo tak, jako žalovaná dovozovala, že by k újmě žalobkyně došlo i v případě, kdyby předběžné opatření vydáno nebylo. Žalovaná vytýkala žalobkyni porušení její prevenční povinnosti při provádění odstraňování stavby žalované ve vztahu ke zjišťování vlastnictví k odstraňované stavbě, dále porušení její prevenční povinnosti při samotné realizaci podnikatelského záměru žalobkyně již při samotném vypracování projektové dokumentace. Žalovaná poukázala na skutečnost, že žalobkyně po vydání předběžného opatření rezignovala na hledání jakéhokoliv řešení směřujícího k zajištění financování a provedení výstavby FVE. Žalovaná dále uvedla, že společnost xxx, které žalobkyně svůj projekt výstavby FVE včetně pozemku parc. č. xxx v k. ú. xxx postoupila kupní smlouvou ze dne 15. 9. 2010, projekt výstavby FVE úspěšně zrealizovala, a to dokonce při zvýšení počtu panelů generujících elektrickou energii. Žalovaná dále uvedla, že žalobkyně neměla v rozhodné době ani úmysl projekt FVE dokončit, o čemž svědčí znění návrhu kupní smlouvy ze dne 31. 8. 2010 mezi žalobkyní jako prodávající a xxx jako kupující. Žalovaná dále argumentovala tím, že neúspěch projektu žalobkyně byl nevyhnutelný, neboť nebyl splněn základní předpoklad výstavby, a to existující účinné stavební povolení, které mělo být nahrazeno veřejnoprávní smlouvou, v níž však žalovaná nebyla zahrnuta jako dotčený subjekt, a proto bez jejího souhlasu nemohla nastat účinnost veřejnoprávní smlouvy. V neposlední řadě žalovaná uvedla, že žalobkyně sama svými tvrzeními a doloženými důkazy popsala časový průběh, z něž lze dovodit, že projekt výstavby FVE byl již v době vydání předběžného opatření nerealizovatelný za podmínek, jež si nastavila a sjednala žalobkyně, kdy pro připojení FVE do distribuční sítě ke dni 31. 12. 2010 bylo nutno obdržet kolaudační rozhodnutí na hotovou stavbu s tím, že projektová dokumentace vyhotovená xxx kalkulovala se zahájením stavby v měsíci červnu/červenci 2010 a dokončením stavby v měsíci říjnu/listopadu 2010, kdy samotná výstavba by měla trvat cca 3 měsíce. Z výše uvedeného by vyplývalo, že výstavba FVE by musela být zahájena nejpozději 15. srpna 2010, tak aby bylo možno získat kolaudační rozhodnutí nejpozději ke dni 1. 12. 2010 s ohledem na znění veřejnoprávní smlouvy, když bylo nutné před zahájením stavby ještě vyčkat 14 dní, ve kterých muselo být zahájení stavby oznámeno stavebnímu úřadu, při zohlednění toho, že předběžné opatření bylo vydáno až dne 23. 8. 2010 a jednání žalobkyně se společností xxx mělo proběhnout až dne 31. 8. 2010.
4. Žalovaná poukázala na znění předběžného opatření, které neznemožňovalo žalobkyni provádět výstavbu FVE na celém pozemku parc. č. xxx v k. ú. xxx, pouze byla stanovena povinnost žalobkyni zdržet se jakéhokoliv jednání, kterým by bylo, či mohlo být znemožněno uvedení stavby pasivního relé xxx na pozemku parc. č. xxx k. ú. xxx do původního stavu, konkrétně provádět veškeré stavební práce, terénní úpravy a výsadby porostů na části pozemku parc. č. xxx k. ú. xxx, na které budou realizovány činnosti směřující k uvedení stavby pasivního relé xxx do

původního stavu. Z daného vyplývá, že předběžné opatření mělo pouze zajistit navrácení stožáru na původní místo, které se týkalo pouze malé části pozemku při celkové velikosti pozemku žalobkyně 12.755 m².

5. V projednávané věci provedl soud dokazování s tím, že hodnotil důkazy v souladu s ustanovením § 132 občanského soudního řádu (dále jen o. s. ř.) s přihlédnutím k ustálené judikatuře, a to rozhodnutím NS ČR ze dne 24. 1. 2007, sp. zn. 33 Odo 579/2005 nebo sp. zn. 33 Cdo 2441/2008 ze dne 15. 5. 2010, kdy hodnocením důkazů se rozumí myšlenková činnost soudu, kterou je provedeným důkazům přisuzována hodnota závažnosti (důležitosti) pro rozhodnutí, hodnota zákonnosti, hodnota pravdivosti, popřípadě věrohodnosti. Při hodnocení důkazů z hlediska jejich závažnosti (důležitosti) soud určuje, jaký význam mají jednotlivé důkazy pro jeho rozhodnutí a zda o ně může opřít svá skutková zjištění (zda jsou použitelné pro zjištění skutkového stavu a v jakém rozsahu, popřípadě v jakém směru). Při hodnocení důkazů po stránce jejich zákonnosti zkoumá soud, zda důkazy byly získány (opatřeny) a provedeny způsobem odpovídajícím zákonu nebo zda v tomto směru vykazují vady (zda jde o důkazy zákonné nebo nezákonné); k důkazům, které byly získány nebo provedeny v rozporu s obecně závaznými právními předpisy, soud nepřihlédne. Hodnocením důkazů z hlediska jejich pravdivosti soud dochází k závěru, které skutečnosti, o nichž důkazy (pro rozhodnutí významné a zákonné) podávají zprávu, lze považovat za pravdivé (dokázané) a které nikoli. Vyhodnocení důkazů z hlediska pravdivosti předpokládá též posouzení věrohodnosti důkazem poskytované zprávy podle druhu důkazního prostředku a způsobu, jakým se podle zákona provádí. Při důkazu výpovědi svědka musí soud vyhodnotit věrohodnost výpovědi s přihlédnutím k tomu, jaký má svědek vztah k účastníkům řízení a k projednávané věci a jaká je jeho rozumová a duševní úroveň, k okolnostem, jež provázely jeho vnímání skutečností, o nichž vypovídá, vzhledem ke způsobu reprodukce těchto skutečností a k chování při výslechu (přesvědčivost, jistota, plynulost výpovědi, ochota odpovídat na otázky apod.) a k poznatkům, získaným na základě hodnocení jiných důkazů (do jaké míry je důkaz výpovědi svědka souladný s jinými důkazy, zda jim odporuje, popřípadě zda se vzájemně doplňují); celkové posouzení uvedených hledisek pak poskytuje závěr o pravdivosti či nepravdivosti tvrzených (prokazovaných) skutečností.
6. V průběhu provádění dokazování (u jednání soudu dne 22. 2. 2018) žalobkyně vznesla námitku k prokazování relevantních skutečností fotokopii listin předložených žalovanou. K této námitce žalobkyně a následnému postupu soudu při vyhodnocení těchto listin soud odkazuje na usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 23 Cdo 3895/2016 ze dne 4. 10. 2017: „Je-li popřena pravdivost soukromé listiny, vyzve soud podle toho, o jakou soukromou listinu jde, toho, kdo pravdivost popírá, aby uvedl, proč pravdivost popírá a nabídl ke svému tvrzení důkazy. Provedené důkazy, včetně důkazu spornou listinou, pak soud zhodnotí v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů, přičemž přihlíží k povaze listiny, zejména pak k tomu, jde-li o listinu v neprospěch vystavitele anebo v jeho prospěch. Občanský soudní řád neukládá soudu povinnost provádět důkazy pouze originály listin, ačkoli jsou originály listin obecně jako důkazní prostředek vhodnější, než jejich neověřené kopie, a soud by se, pokud pro to nejsou závažné důvody, neměl při dokazování spokojit pouze s fotokopii listiny, nelze takový postup prohlásit za odporující zákonu, a v této souvislosti lze pouze vážit průkaznost provedeného důkazu. Přitom důkaz provedený fotokopii listiny soud hodnotí (jako každý jiný důkaz) podle zásad upravených v ustanovení § 132 a násl. o. s. ř.“
7. Soud z kupní smlouvy ze dne 16. 5. 2008, smlouvy o budoucí smlouvě ze dne 6. 10. 2009, usnesení Okresního soudu v Bruntále ze dne 23. 8. 2010, č. j. 10 C 258/2010-51, usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 11. 2010, č. j. 8 Co 420/2010-139, výpisu z katastru nemovitostí ke dni 21. 6. 2010, veřejnoprávní smlouvy ze dne 28. 4. 2010, fotokopie zápisu z jednání ze dne 31. 8. 2010, návrhu smlouvy žalobkyně a xxx, opatření proti nečinnosti ze dne 29. 7. 2011, dokladu o doručení datové zprávy, protokolu o přípravném jednání a jednání soudu sp. zn. 12 EC 131/2010, e-mailové korespondence ze dne 18. 5. 2010, korespondence žalované

ze dne 23. 6. 2010, e-mailové korespondence ze dne 28. 6. 2010, korespondence žalované ze dne 15. 7. 2010, fotokopie stavebního povolení ze dne 19. 7. 1993, kolaudačního rozhodnutí ze dne 15. 12. 1993, zápisu z místního šetření ze dne 15. 12. 1993, zjednodušené dokumentace stavby pasivního relé xxx, výpisu z obchodního rejstříku, dokumentů k privatizačnímu projektu 23621, notářského zápisu, přílohy č. zakladatelské listině z r. 1993, úplného výpisu z obchodního rejstříku ke dni 24. 10. 2011, ke dni 27. 2. 2012, protokolu o předání a převzetí majetku mezi státním podnikem a akciovou společností ze dne 27. 1. 1994, seznamu hmotného investičního majetku, protokolu o předání a převzetí majetku mezi státním podnikem a akciovou společností, projektu rozdělení odštěpení, části projektové dokumentace z října 2000, fotokopie počítačové sjetiny investičního projektu žalované, přiznání k dani z nemovitostí za rok 2006, technické zprávy ze dne 29. 4. 2005, smlouvy o převodu a postoupení veškerých práv a povinností z veřejnoprávní smlouvy o provedení stavby ze dne 15. 9. 2010, korespondence žalobkyně ze dne 28. 12. 2010, faktury ze dne 17. 12. 2010, korespondence pojišťovacího makléře ze dne 18. 3. 2011, internetové komunikace z vyhledávače GOOGLE, přiznání k dani z nemovitostí za rok 1994, 2000, zástavní smlouvy a smlouvy o zřízení předkupního práva ze dne 10. 9. 2010, návrhu na vklad zástavního a předkupního práva, oznámení společnosti xxx ze dne 13. 10. 2010, rozhodnutí Katastrálního úřadu pro xxx, Katastrální pracoviště xxx ze dne 15. 10. 2010, rozhodnutí Krajského úřadu xxx kraje ze dne 19. 3. 2012, dokladu o doručení datové zprávy, listiny „Předpoklad investičních nákladů na výstavbu FVE“, nepodepsané a nedatované kupní smlouvy, změny stanoviska k žádosti o připojení ze dne 20. 10. 2008, oznámení o prodloužení platnosti stanoviska ze dne 27. 4. 2009, oznámení o prodloužení platnosti stanoviska ze dne 30. 10. 2009, pokladní složenky ze dne 5. 10. 2009, projektové dokumentace FVE xxx, e-mailové korespondence, zprávy o energetickém auditu, cenového rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. 5/2009, výpisu z usnesení zastupitelstva města xxx ze dne 2. 3. 2009, smlouvy o uzavření budoucí smlouvy o půjčce finančních prostředků ze dne 2. 8. 2010, vyjádření ČEZ distribuce ze dne 5. 5. 2008 k technické konzultaci, stanoviska k žádosti o připojení ze dne 2. 10. 2008, listiny „Přepuštění rezervace“ ze dne 2. 9. 2008, žádosti o vyjádření ERU ze dne 11. 8. 2008, stanoviska ČEZ distribuce ze dne 20. 10. 2008, oznámení Katastrálního úřadu pro xxx kraj ze dne 20. 9. 2010, projektové dokumentace pro územní rozhodnutí (listiny: souhlas, originál veřejnoprávní smlouvy, technická zpráva, schéma napojení přenosů atd.), dodatku energetického auditu a závěrečné zprávy z prověrky stavu zajišťování bezpečnosti a ochrany zdraví, života a osob při provozu telekomunikačního zařízení, fotografií na CD nosiči žalobkyně založeným v přílohové obálce pod písmenem A, vyjádření ČTÚ ze dne 23. 8. 2012, vyjádření ČTÚ ze dne 9. 10. 2012, aktualizovaného privatizačního projektu ke dni 30. 6. 1993, dále z listin ze spisu Okresního soudu v Bruntále sp. zn. 10 C 258/2010, a to zejména z návrhu na vydání předběžného opatření, výpisu z katastru nemovitostí LV č. xxx k. ú. xxx, fotografií, e-mailové korespondence žalobkyně s žalovanou, doručenek o doručení předběžného opatření katastrálnímu úřadu a nynější žalobkyni, odvolání žalobkyně proti předběžnému opatření, doplnění odvolání, návrhu na zrušení předběžného opatření, doplnění návrhu na zrušení předběžného opatření, přípisu katastrálního úřadu, přípisu katastrálního úřadu, fotodokumentace, odůvodnění návrhu na zrušení předběžného opatření, rozhodnutí katastrálního úřadu o zamítnutí o návrhu na vklad, dopisu představenstvu a dozorčí radě žalované o škodě, návrhu na vstup Krajského státního zastupitelství Ostrava do řízení, fotodokumentace, podnětu k zahájení odstranění stavby ze strany žalované, odvolání, technické zprávy ze dne 29. 4. 2005, celého přílohového šanonu I. (obsahuje důkazy o provádění stavby), z celého přílohového šanonu II. (obsahuje genezi vzniku projektu FVE), celého přílohového šanonu III. (obsahuje energetický audit), celého přílohového šanonu IV., a to zejména z žádosti o kácení dřevin, rozhodnutí, souhlasu s terénními úpravami, fotodokumentace, kupní smlouvy ze dne 19. 4. 2010, stavebního povolení ze dne 9. 7. 1993, úředního záznamu ze dne 21. 6. 2010, protokolu o ústním jednání, celého přílohového šanonu VI., a to zejm. e-mailových komunikací a korespondencí mezi společností xxx a žalobkyní, informací o parcele, informací o průběhu řízení, informací o parcele, informací o řízení, zákresu

FVE, cenové nabídky k xxx, návrhu servisní smlouvy, e-mailové korespondence mezi žalobkyní a xxx, e-mailové korespondence žalobkyně s xxx, resp. s právním zástupcem xxx, dále z listin ze spisu Okresního soudu ve Vsetíně, pobočka Valašské Meziříčí, sp. zn. 12 EC 131/2010, a to rozsudku Okresního soudu ve Vsetíně – Valašské Meziříčí ze dne 15. 2. 2012, č. j. 12 EC 131/2010-179, smlouvy o převodu a veškerých práv a povinností k fotovoltaickému projektu ze dne 16. 9. 2010, kupní smlouvy ze dne 15. 9. 2010, protokolu o předání a převzetí majetku ze dne 27. 1. 1994, sjetin soupisu majetku, seznamu hmotného investičního majetku, přehledu investičních nákladů podle jednotlivých akcí ke dni 31. 12. 1993, projektové dokumentace digitálního radioreléového spoje z října 2000, kupní smlouvy ze dne 26. 9. 2001, kupní smlouvy ze dne 6. 10. 2005, vyjádření Finančního úřadu v xxx ze dne 11. 3. 2013, čestného prohlášení xxx ze dne 9. 6. 2011, čestného prohlášení xxx ze dne 8. 4. 2013, soupisu majetku, uvedeného v příloze č. 5 smlouvy o převodu části podniku společnosti xxx na xxx ze dne 11. 9. 2009, projektové dokumentace radioreléového telefonního spojení, zápisu z přejímacího řízení investiční akce sepsaného dne 2. 12. 1993, notářského zápisu č. 260/93 notářské kanceláře xxx ze dne 20. 12. 1993, privatizačního projektu č. xxx, aktualizovaného privatizačního projektu ze září 1993, notářského zápisu ze dne 4. 5. 2006, výpisů z obchodního rejstříku, e-mailového podání ze dne 6. 4. 2018 a jeho přílohy č. 2 – polohopisného zaměření zarovnané plochy na parc. č. xxx vypracované xxx, technické zprávy xxx z července 2010, výsledků svědka xxx, svědka xxx, svědka xxx, svědka xxx, svědka xxx, zjistil následující skutkový stav věci:

8. Ze stavebního povolení č. j. VYST.-(332)/4-193/93/245 ze dne 19. 7. 1993 soud zjistil, že stavebník xxx požádal o vydání stavebního povolení na stavbu pasivního relé, kdy jde o pasivní relé jako součást radioreléové trasy xxx, přičemž relé je složeno ze základového typového železobetonového bloku a typové příhradové věže o výšce 20,6 m stojící na pozemku parc. č. xxx manipulační plocha v k. ú. xxx. Tímto stavebním povolením byla stavebním úřadem povolena stavba stožáru, přičemž stavební povolení nabylo právní moci dne 9. 9. 1993. Ve stavebním povolení je jako vlastník pozemku uváděna pod zkratkou společnost xxx.
9. Z kolaudačního rozhodnutí č. j. TYST.-332-4-822/93/420-UČ soud zjistil, že Městský úřad xxx povolil užívání stavby objektu pasivního relé v xxx, který je částí digitální radioreléové trasy xxx. Objekt sestává z betonového bloku, základové a typové příhradové ocelové věže o výšce 20,6 metrů, na které je odrazná deska, přičemž stavba stojí na pozemku parc. č. xxx v k. ú. xxx a byla povolena shora uvedeným stavebním povolením, když stožár je proveden podle schválené projektové dokumentace, byly předloženy zápisy z přejímacího řízení a revizní zpráva hromosvodu, přičemž kompletní trasa byla převzata uživatelem, tj. Oblastní správou radiokomunikací xxx a tímtéž dnem byl zahájen zkušební provoz.
10. Ze zápisu z místního šetření ze dne 15. 12. 1993 ve věci kolaudace pasivního relé xxx, jako části digitální radioreléové trasy xxx, sepsaného na Stavebním úřadě xxx, soud zjistil, že předmětem kolaudačního řízení je objekt pasivního relé v k. ú. xxx na pozemku parc. č. xxx, kdy objekt sestává z betonového základového bloku a typové příhradové věže o výšce 20,6 m, na které je odrazná deska, přičemž stavba byla povolena rozhodnutím Stavebního úřadu xxx ze dne 19. 7. 1993 a je provedena podle schválené projektové dokumentace, kdy byl předložen zápis z přejímacího řízení a revizní zpráva hromosvodu, když komplexní trasa byla převzata uživatelem Oblastní správou radiokomunikací xxx 2. 12. 1993. Účastníci neshledali při místním šetření žádné závady nebo nedodělky, které by bránily vydání kolaudačního rozhodnutí.
11. Z protokolu o předání a převzetí majetku mezi státním podnikem a akciovou společností ze dne 17. 1. 1994 soud zjistil, že došlo k předání majetku bývalého závodu xxx vzniklé společnosti xxx V protokolu je majetek specifikován co do obsahu podle příloh, v nichž je uveden seznam hmotného investičního majetku a očíslování jeho přílohy, včetně jeho účetní hodnoty, stejně tak u nehmotného investičního majetku a jiného hmotného majetku, včetně soupisu skladových zásob a dále drobného hmotného investičního majetku a drobného nehmotného investičního majetku, včetně seznamu pozemků, zaměstnanců, všech uzavřených smluv, leasingových smluv,

soupisu zvláštních oprávnění, dokumentace dopravních a mechanických prostředků a přehledů plateb uložených v podniku. Tento majetek podle protokolu přechází dnem 1. 1. 1994 na xxx Přílohou protokolu je seznam hmotného investičního majetku č. j. 324/94. Protokol je podepsán zástupcem xxx a za představenstvo společnosti také xxx Majetek je uveden v příloze, která je označena v listině jako soupis nedokončených investic – účet 042, příloha č. j. 19909. Z protokolu dále soud zjistil zůstatkovou a účetní hodnotu, jakož i soupis pohledávek a závazků, včetně skladní účtárny, všeobecné účtárny a celkových závazků a pohledávek, kdy tento majetek včetně pohledávek a závazků přechází podle protokolu ke dni 1. 1. 1994 na xxx. Ze samotné přílohy přehledu investičních nákladů podle jednotlivých akcí – účet 042 ke dni 31. 12. 1993 – nedokončené investice nadepsané jako „xxx č. j. 19909“ soud zjistil, že pod pořadovým číslem 191 je uveden název investiční akce xxx, kdy dále je v listině uvedeno, že poslední účetní zápis je z prosince 1993, kdy technologická stavební část je specifikována částkou 5.450.208,60 Kč a projektová část 106.160 Kč.

12. Z projektové dokumentace digitálního radioreléového spoje xxx z října 2000 soud zjistil, že tento úsek xxx byl vybudován v roce 1993, jako součást spoje xxx, aby zajistil připojení xxx, kdy poslední úsek xxx obsahuje pasivní reléovou stanicí s odraznou deskou.
13. Ze zprávy konkurzního správce xxx ze dne 9. 6. 2011 soud zjistil, že nemovitost – stavba pasivního telekomunikačního stožáru na pozemku nebyla v soupisu konkurzní podstaty úpadce xxx zapsána.
14. Z privatizačního projektu č. 23621, který byl v originálu předložen zástupcem vedlejšího účastníka na straně žalobkyně, soud zjistil, že se jedná o celý privatizační projekt bývalé společnosti xxx, přičemž obsahuje mj. soupis veškerého nehmotného majetku – nemovitostí, které podléhají evidenci v katastru nemovitostí na základě katastrálního zákona. Z tvrzení xxx soud zjistil, že předmětem privatizačního projektu není žádná z nemovitostí nepodléhajících evidenci v katastru nemovitostí nebo movitý majetek. Z rozhodnutí o privatizaci xxx, které je součástí aktualizovaného privatizačního projektu soud zjistil, že celý státní podnik bude převeden, mimo konkurenční projekt doporučený k realizaci a majetek nadále zůstávající ve vlastnictví státu, do formy akciové společnosti, kdy komentář k tomuto uvedený v privatizačním projektu uvádí, že projektem je řešen celý státní podnik mimo veřejných soutěží na majetek nepotřebný k podnikání, přičemž tento je taxativně vyjmenován a stožár ani lokalita, v níž se nacházel, v něm uvedena není. Ze strany 11 a 12 privatizačního projektu xxx soud zjistil, že hlavním předmětem činnosti této společnosti je zřizování a provoz radiokomunikačních a telekomunikačních zařízení, sítí kabelových rozvodů pro rozhlasové, televizní a telekomunikační služby, přičemž z listiny označené jako „stejnopis notářského zápisu NZ 260/93“ soud zjistil, že tento byl sepsán 20. 12. 1993 v notářské kanceláři xxx, notářky v xxx, kdy se jedná o zápis zakladatelské listiny, kterou se zakládá akciová společnost xxx, jejímž předmětem podnikání je zřizování a provozování jednotné telekomunikační sítě, s výjimkou jejich částí výhradně vymezených jejím provozovatelům a poskytovateli komunikační služby, zejména vysílání rozhlasových a televizních programů provozovatelů ze zákona, vysílání telekomunikačních signálů, časového normálu a jiných speciálních signálů apod. Touto zakladatelskou listinou je založena společnost xxx v souladu s privatizačním projektem č. 23621 ze dne 14. 9. 1993, kdy základní jmění je představováno cenou hmotného a dalšího majetku státního podniku xxx, který na zakladatele přešel v souvislosti s realizací uvedeného privatizačního projektu.
15. Z listiny označené jako „kupní smlouva“ podepsané dne 26. 9. 2001 konkurzním správcem xxx a zástupcem společnosti xxx soud zjistil, že touto listinou došlo k ujednání o převodu vlastnického práva k nemovitosti, která je předmětem prodeje podle článku 4 této listiny, kdy tato nemovitost je součástí konkurzní podstaty, přičemž v článku 4 je specifikováno, že se jedná o pozemek parc. č. xxx v k. ú. xxx. Konkurzní správce prodává kupujícímu předmět koupě této smlouvy se všemi součástmi a příslušenstvím, venkovními úpravami a trvalými porosty včetně práv a závazků s ním spojených za dohodnutou kupní cenu ve výši 60.000 Kč, přičemž kupující byl seznámen se všemi

okolnostmi týkajícími se této nemovitosti a podle článku 5 byl srozuměn s tím, že na předmětu prodeje se nachází nepovolená skládka sutí a jiného odpadu, jejíž odstranění zajistí kupující. Z této listiny přímo nevyplývá, že by předmětem převodu byl také stožár.

16. Z rejstříku parcel v k. ú. xxx soud zjistil, že dne 8. 4. 2006 došlo ke změně číslování pozemků v podobě parcel v k. ú. xxx, kdy původnímu pozemku parc. číslo xxx nově odpovídá parc. číslo xxx.
17. Z listiny označené jako „kupní smlouva“ podepsané dne 6. 10. 2005 za v ní označeného prodávajícího xxx a kupujícího xxx, v obou případech jednatelem těchto společností, soud zjistil, že v článku 1 této listiny je uvedeno, že prodávající je vlastníkem pozemku parc. č. xxx v k. ú. xxx. Z článku 2 soud zjistil, že prodávající prodává nemovitost, a to pozemek parc. č. xxx v k. ú. xxx, do výlučného vlastnictví kupujícího, který uvedený pozemek do svého výlučného vlastnictví přijímá a výslovně stvrzuje, jak je uvedeno v článku 4, že je mu stav převáděného pozemku znám, kdy v článku 3 je ujednána kupní cena 60.000 Kč. V listině není uvedeno, že by předmětem převodu měl být stožár. Pokud jde o označení předmětu převodu, je tento označen pouze jako nemovitost – pozemek parc. č. xxx v k. ú. xxx, aniž by byl připojen dovětek včetně všech součástí a příslušenství.
18. Z listiny označené jako „kupní smlouva“ podepsané dne 16. 5. 2008 mezi prodávajícím společností xxx zastoupenou xxx, jednatelem společnosti, a kupujícím společností xxx, zastoupenou jednatelem xxx, pak soud zjistil, že obsah této listiny je shodný s listinou označenou jako „kupní smlouva“ ze dne 6. 10. 2005 shora uváděnou, s výjimkou toho, že kupní cena v článku 3 této listiny je stanovena částkou 100.000 Kč, přičemž v článku 4 je ještě doplněn druhý odstavec, podle něž prodávající prodává nemovitost ve stavu tak, jak stojí a leží ve smyslu § 501 občanského zákoníku a kupující ji v tomto stavu do svého vlastnictví přijímá. Ani v této listině není uvedeno, že by předmětem převodu byl stožár, a opět, pokud jde o vymezení předmětu převodu, je uvedeno nemovitost – pozemek parc. č. xxx v k. ú. xxx, bez dovětku včetně součástí a příslušenství.
19. Z výpisu z katastru nemovitostí soud zjistil, že ke dni 23. 8. 2010 byla jako vlastníkem pozemku zapsána společnost žalobkyně, která jej nabyla na základě smlouvy kupní ze dne 16. 5. 2008 s právními účinky vkladu práva ke stejnému dni.
20. Dále soud provedl důkaz úplnými výpisy z obchodního rejstříku týkajících se společnosti xxx (IČO xxx), xxx, xxx, xxx, xxx, xxx, xxx, xxx a xxx (IČO xxx). Z výpisů z obchodního rejstříku vztahujících se k xxx soud zjistil právní nástupnictví této společnosti na xxx, které vznikly privatizací xxx v roce 1993. Při jednotlivých rozdělováních a slučováním původní společnosti xxx vždy přecházel na nástupnickou společnost, byť mnohdy o jiné obchodní firmě, veškerý majetek původní společnosti až na dva případy. Prvním je rozdělení xxx na základě projektu rozdělení odštěpením z roku 2006, kdy na základě tohoto vznikla mj. nová společnost xxx, na kterou však z majetku původní společnosti xxx přešel pouze majetek a závazky, které jsou popsány v příloze 1 výše uvedeného projektu rozdělení odštěpením, mezi nimiž se stožár nenachází. Druhý je představen listinou „smlouva o prodeji a koupi části podniku ze dne 11. 9. 2009“ z níž ve spojení se stanovami „xxx“ a jejich přílohou 5 (dokument je na CD založeném v přílohové obálce spisu) soud zjistil, že xxx prodaly xxx část podniku zabývající se maloobchodní činností v oblasti telekomunikací. Z bodu 2.1. smlouvy o prodeji a koupi části podniku soud zjistil, že převáděná část podniku obsahuje mj. majetek, který je v bodě 2.5. specifikován odkazem na přílohu 5. V této příloze není stožár ani pozemek, na kterém stožár stál, jakkoliv zmíněn, kdy z přílohy soud zjistil, že jde o souhrn zákazníků a jejich koncových technických zařízení.
21. Ze zobrazení investičního majetku kmenových dat xxx, z úseku účetnictví – správa majetku soud zjistil, že xxx vedou jako svůj majetek odraznou desku RR zařízení xxx na pozemku parc. č. xxx v k. ú. xxx pod inventárním číslem xxx, přičemž aktivována byla 20. 11. 1993 a deaktivována 14. 6. 2010.

22. Z výpisu daně z nemovitostí Finančního úřadu pro xxx kraj, územního pracoviště xxx soud zjistil, že daň z nemovitostí za pasivní relé umístěné na pozemku parc. č. xxx v k. ú. xxx byla v letech 1994 až 2009 řádně přihlášená a placena pod DIČ xxx, xxx a xxx. Z daňového přiznání k této dani za rok 1994 a 2000 soud zjistil, že DIČ xxx patřilo xxx. Z daňového přiznání k této dani za rok 2006 soud zjistil, že DIČ xxx patřilo společnosti xxx
23. Z doplnění informací k železné konstrukci na parcele č. xxx ze dne 16. 11. 2011 zasláního žalobkyní z pozice jednatele společnosti žalobkyně Městskému úřadu v xxx soud zjistil, že žalobkyně zde uvádí, že k 15. 12. 1993, resp. k 30. 12. 1993 v případě stožáru již nešlo o samostatnou movitou věc, ale řádně zkolaudovanou nemovitost, kdy tato musela být podle zákona v rámci privatizace předána písemně za pomoci znaleckého posudku.
24. Z listiny označené jako „smlouva o dílo“, bez bližšího číselného označení, která byla podepsána za zhotovitele xxx a za objednatele jednatelkou objednatele společnosti xxx, a to 28. 1. 2009 v xxx soud zjistil, že předmětem této listiny je mimo jiné provedení sanačních prací na stavbě FVE v xxx. Na straně 3 této listiny je pak v bodě 7.16 uvedeno, že objednatel společnost xxx současně touto smlouvou prodává a na zhotovitele, tj. xxx, přechází nebezpečí škody na věci, jež jsou předmětem smlouvy a vlastnické právo k nim, včetně veškerého kovového odpadu, drátů, travers, zbytku oplocení včetně sloupků a brány a včetně 20 m vysoké ocelové konstrukce s podstavcem, která se nachází na pozemku uvedeném v článku I., kdy tato listina ale článek I. neobsahuje. Z celé listiny pak není zřejmé, o jaký pozemek se jedná, když v listině bylo dále ujednáno, že částka, kterou xxx utrží prodejem uvedeného kovového šrotu a materiálu bude vyúčtována a započtena do ceny díla dle článku 4 této listiny, kdy v tomto článku je cena, k níž nebude účtována daň z přidané hodnoty, specifikována částkou 260.000 Kč.
25. Z listiny označené jako „kupní smlouva“ podepsané xxx a xxx 19. 4. 2010 v Ostravě soud zjistil, že mezi xxx a xxx jako prodávajícím byla podepsána tato listina, v jejímž článku 1. je jako předmět koupě uvedena 20 m vysoká ocelová konstrukce odražeče, kterou umožní prodávající na náklady kupujícího demontovat a odvést. Článek 2. obsahuje ujednání o tom, že se kupující zavazuje zaplatit do tří dnů od podpisu smlouvy kupní cenu ve výši 160.000 Kč na bankovní účet prodávajícího. Dále je v listině uvedena možnost odstoupení od smlouvy a listina také obsahuje prohlášení kupujícího, že byl detailně seznámen s technickým stavem předmětu koupě.
26. Z vyrozumění Policie ČR xxx ze dne 10. 5. 2010 soud zjistil, že ve věci odstranění pasivního relé v obci xxx, na základě oznámení ze dne 27. 4. 2010, se v daném případě nejedná o podezření ze spáchání přestupku ani trestného činu, proto byl případ uložen u obvodního oddělení PČR a oznamovatel byl v dané věci odkázán na občanskoprávní řízení.
27. Z veřejnoprávní smlouvy ze dne 28. 4. 2010 sp. zn. Výst. 974/2010/Hu uzavřené Městským úřadem xxx s žadatelem, žalobkyní, jež nahrazovala stavební povolení ke stavbě fotovoltaické elektrárny na pozemcích parc. č. xxx, parc. č. xxx a parc. č. xxx vyplývá, že žalovaná nebyla uvedena jako osoba, jíž se veřejnoprávní smlouva, která nahrazuje stavební povolení, přímo dotýká jako osoby, která by byla účastníkem stavebního řízení dle § 27 odst. 2 nebo 3 správního řádu.
28. Ze zápisu z jednání dne 31. 8. 2010 vyplývá setkání zástupců žalobkyně se zástupci xxx, v rámci něž bylo zjištěno vyznačení plomby na listině vlastnictví žalobkyně k pozemku parc. č. xxx v k. ú. xxx. Dále vyplývá záměr zástupců žalobkyně se zástupci xxx uzavřít smlouvu o dílu za účelem dodávky a instalace FVE, kdy podmínkou uzavření smlouvy o dílo byl dočasný převod pozemku žalobkyně parc. č. xxx v k. ú. xxx.
29. Z návrhu smlouvy o dílo objednatele žalobkyně a zhotovitele xxx vyplývá záměr zástupců žalobkyně a zástupců xxx uzavřít smlouvu o dílu za účelem dodávky a instalace FVE s tím, že smlouva měla být opatřena podpisem za žalobkyni xxx a za xxx.

30. Z nedatovaného návrhu smlouvy kupní s označením prodávajícího jako žalobkyně a kupujícího jako xxx vyplývá záměr zástupců žalobkyně a zástupců xxx uzavřít smlouvu kupní k pozemku parc. č. xxx v k. ú. xxx, na základě níž by žalobkyně převedla své vlastnické právo k pozemku parc. č. xxx v k. ú. xxx na xxx
31. Z výsledku svědka xxx vyplývá, že měl záměr poskytnout žalobkyni částku 20 mil. Kč jako půjčku s tím, že přesné podrobnosti nebyly žalobkyni ani xxx sjednány s ohledem na problém se stožárem na pozemku žalobkyně.
32. Z výsledku svědka xxx, místopředsedy představenstva xxx vyplývá, že společnost xxx měla záměr provést pro žalobkyni výstavbu FVE s tím, že v rámci organizační struktury společnosti rozhodoval o vybrání, schválení a realizaci projektu výstavby FVE technický ředitel xxx a xxx, kdy ke schvalování právních úkonů za společnost byl zmocněn pouze předseda představenstva. Poptávku po stavbě FVE učinila žalobkyně u společnosti xxx v červenci roku 2010. xxx absolvoval se zástupci žalobkyně pouze jedno osobní jednání, kdy následně učinil žalobkyni cenovou nabídku. Dle názoru xxx byla společnost xxx schopna provést výstavbu FVE pro žalobkyni.
33. Z výsledku svědka Jiřího Jandy, místopředsedy představenstva xxx vyplývá, že žalobkyně a společnost xxx jednala o výstavbě FVE s tím, že standardní financování pro realizaci projektu bylo do výše 100 % zajištěno společností xxx prostřednictvím velkodavatelských úvěrů, kdy projekt byl zastaven ve výši 100 % pro společnost xxx a klientovi byla dána operační doba 60 až 90 dnů na získání refinancování výstavby. K zajištění výstavby společnost xxx vždy vyžadovala zřízení zástavního práva, což požadovala i v tomto případě. xxx se setkával s klienty (objednateli fotovoltaických elektráren) až v situaci, kdy byl projekt připraven k podpisu. V další části své výpovědi však svědek uvedl, že do jednání vstupuje, až když se zahajuje realizace výstavby FVE. xxx se neseťkal s žádným zástupcem žalobkyně, kdy za společnost xxx jednal se zástupci žalobkyně xxx a xxx. xxx se neúčastnil jednání žalobkyně a společnosti xxx dne 31. 8. 2011.
34. Z výpovědi svědka xxx, technického ředitele společnosti xxx vyplývá, že vstoupil do kontaktu s žalobkyní v průběhu srpna 2010 s tím, že v rámci předkontraktačních jednání byla řešena otázka výstavby FVE tak, že společnost xxx provede výstavbu FVE na vlastní náklady, posecká s hrazením ceny díla po bližší neurčenou dobu, po kterou si žalobkyně zajistí financování s tím, že k zajištění ceny díla se zřídí zástavní právo k pozemku, na němž se bude provádět výstavba, případně se zřídí zástavní právo k obchodnímu podílu společnosti, kdy technologie jako takové budou v majetku společnosti xxx až do okamžiku zaplacení ceny díla. Svědek xxx uvedl, že standardní postup byl takový, že se nekupovaly pozemky investorů. Dále z výpovědi svědka vyplynulo, že nedošlo ani k překreslení projektové dokumentace (s ohledem na nereálnost studií žalobkyně), pouze se učinil zakres FVE do pozemků (katastrální mapy). Dále z výpovědi svědka vyplynulo, že by žalobkyně po zjištění problému s vyznačenou plombou na svém listu vlastnictví přišla s nějakým řešením situace.
35. Z výpovědi svědka xxx, ředitele xxx, pobočka xxx vyplývá, že komunikoval s jednatelem žalobkyně p. xxx, který jej oslovil s žádostí o sdělení možností financování výstavby FVE. Jednateli žalobkyně byly sděleny pouze obecné informace a doporučení k zajištění účasti obchodního partnera pro projekt, příp. možnost financování formou refundace, tzn. proplacení projektu na klíč, kde banka může v tomto případě požadovat minimální využití vlastních zdrojů. Dále bylo sděleno, že dle zkušeností svědka je návratnost projektů fotovoltaických elektráren kolem 10 let v rámci predikce a schválení analytikem při využití vlastních zdrojů.
36. Z výpovědi svědka xxx bylo zjištěno, že jej oslovil jednatel žalobkyně xxx za účelem sjednání finančního zajištění výstavby FVE, kdy xxx přislíbil poskytnout finanční prostředky, kdy dokonce uzavřel smlouvu o budoucí smlouvě o půjčce s tím, že zajištění půjčené finanční hotovosti mělo být provedeno v budoucnu uzavřením budoucí smlouvy zástavní ve vztahu k elektrárně a technologiím včetně pozemků.

37. Z listiny - smlouva o uzavření budoucí smlouvy o půjčce finančních prostředků ze dne 2. 8. 2010 vyplývá, že věřitel xxx poskytne budoucímu dlužníkovi – žalobkyni finanční prostředky na zaplacení hotového díla FVE na pozemku parc. č. xxx v k. ú. xxx ve výši maximálně 100 milionů Kč, kdy k zajištění pohledávky budoucího věřitele bude uzavřena zástavní smlouva ve prospěch budoucího věřitele k elektrárně, celé její technologii včetně pozemku parc. č. xxx v k. ú. xxx. Budoucí dlužník se zavázal vrátit půjčené finanční prostředky do 30. 6. 2011.
38. Ze smlouvy o zřízení zástavního práva ze dne 10. 9. 2010 uzavřené mezi xxx a xxx vyplývá, že společnost xxx jako zástavkyně a xxx jako věřitelka uzavřely zástavní smlouvu, na základě které bylo zřízeno zástavní právo ve smyslu ustanovení § 152 občanského zákoníku a předkupní právo ve smyslu ustanovení § 603 občanského zákoníku k pozemku parc. č. xxx v k. ú. xxx ve prospěch věřitele k zajištění úvěrové smlouvy KA1001331.
39. Z kupní smlouvy ze dne 15. 9. 2010 uzavřené mezi žalobkyní jako prodávající a xxx jako kupující vyplývá, že žalobkyně převedla na xxx vlastnické právo k nemovitosti, pozemku par. č. xxx v k. ú. xxx a xxx se zavázala uhradit kupní cenu ve výši 600.000 Kč.
40. Ze smlouvy o převodu a postoupení veškerých práv a povinností z veřejnoprávní smlouvy o provedení stavby ze dne 15. 9. 2010 uzavřené mezi žalobkyní jako převodcem a xxx jako nabyvatelem vyplývá, že žalobkyně jako převodce převedla a postoupila nabyvateli veškerá práva a povinnosti vyplývající pro převodce jako žadatele a stavebníka FVE z veřejnoprávní smlouvy. xxx se zavázala uhradit převodci za postoupení a převod práv úplatu.
41. Z rozhodnutí Katastrálního úřadu pro xxx kraj, Katastrální pracoviště xxx ze dne 15. 10. 2010, č. j. V-2180/2010-801 vyplývá, že byl zamítnut návrh ze dne 16. 9. 2010 na vklad vlastnického práva xxx dle kupní smlouvy ze dne 15. 9. 2010.
42. Ze shodných skutkových tvrzení účastníků vyplývá, že společnost xxx provedla na pozemku parc. č. xxx v k. ú. xxx výstavbu FVE s jejím připojením do energetické sítě do 31. 12. 2013.
43. Soud v průběhu soudního řízení zamítl důkazy navržené účastníky, a to znalecký posudek z oboru ekonomika k ocenění tržní hodnoty FVE, znalecký posudek z oboru ekonomika k určení ušlého zisku, znalecký posudek ke stanovení minimální životnosti FVE, znalecký posudek k určení, že za dobu od zrušení předběžného opatření 5. 12. 2010 do 31. 12. 2010 nebylo objektivně možné FVE postavit a připojit ji k distribuční soustavě, výslech svědkyně xxx, když tyto důkazy nebyly samostatně ani společně s jinými důkazními prostředky schopny osvědčit rozhodné skutečnosti z perspektivy právního názoru soudu níže pospaného. Dále soud zamítl výše uvedené důkazy navržené žalobkyní z důvodu hospodárnosti řízení pro jejich nadbytečnost, když podstatné skutečnosti k posouzení nároku žalobkyně byly zjištěny z dalších již provedených důkazů shora popsaných, zejména k otázce vlastnického práva žalované k předmětné stavbě na pozemku žalobkyně a vliv této skutečnosti na právní hodnocení nároku žalobkyně níže popsaném.
44. Soud v průběhu soudního řízení zamítl důkazy navržené účastníky v rozporu s podmínkami stanovenými v ustanovení § 118b odst. 1 o. s. ř. po koncentraci řízení (tj. po 31. 3. 2012), a to důkazní návrhy obsažené v podání žalobkyně ze dne 7. 6. 2017, ze dne 3. 9. 2017, a to doplňující výslechy xxx, xxx, xxx, výzvu xxx ke sdělení, kdo jménem žalované úřad informoval o tom, že žalovaná má v držení listiny o odnětí oprávnění k provozování xxx, výslech nespécifikovaného pracovníka žalované, znalecký posudek o reálné možnosti xxx provést dílo - výstavbu FVE pro žalobkyni do 30. 10. 2010, interní listiny xxx, výslech xxx, výslech xxx.
45. Dále soud v průběhu soudního řízení zamítl důkazy navržené účastníky v rozporu s podmínkami stanovenými v ustanovení § 118b odst. 1 o. s. ř. po koncentraci řízení (tj. po 31. 3. 2012), a to důkazní návrhy obsažené v podání žalované ze dne 30. 10. 2017, a to články jednatele žalobkyně ze dne 27. 2. 2005, ze dne 25. 10. 2005, ze dne 9. 3. 2008, ze dne 27. 10. 2004, dále důkazy doručené soudu dne 19. 2. 2018 - znalecký posudek č. 01-30/2018 ze dne 5. 2. 2018 zhotovený

xxx, znalcem z oboru elektrotechnika, specializace obnovitelné zdroje energie – fotovoltaika, když žalovanou tížilo břemeno tvrzení a důkazní ke skutečnostem, že by k majetkové újmě žalobkyně došlo i tehdy, kdyby nebylo předběžné opatření nařízeno a následně odmítnuto. Pokud žalovaná navrhla provedení znaleckého posudku č. 01-30/2018 ze dne 5. 2. 2018 k otázce zpochybnění kalkulace škody (ušlého zisku žalobkyně), jež bylo prokazováno zejména důkazem - energetickým auditem xxx ze dne 24. 3. 2012, dále k otázce nemožnosti změnit projekt výstavby FVE po vydaném předběžném opatření dne 23. 8. 2010, pak je zpochybnění daného důkazu nadbytečné s ohledem na níže zaujatý právní názor soudu (nevedení řízení za účelem zjišťování výše škody z důvodu nesplnění podmínek předcházejících přiznání nároku žalobkyně na náhradu škody) a dostatečně zjištěný skutkový stav věci dalšími důkazními prostředky.

46. Dále soud konstatuje, že nebylo možno provést důkaz listinami dle návrhu žalobkyně ze dne 1. 10. 2012 z objektivních důvodů, když se dané listiny nenachází v dispozici účastníků ani v archivu xxx.
47. Z provedeného dokazování vyplynula řada rozporů k otázce financování výstavby FVE:
48. Žalobkyně tvrdila, svědci xxx, xxx a xxx uváděli ve svých výpovědích, že cena díla výstavby FVE měla být zajištěna zřízením zástavního práva k pozemku žalobkyně parc. č. xxx v k. ú. xxx, avšak listina předkládaná žalobkyní z jednání dne 31. 8. 2010 byla smlouva kupní, na základě které by společnost xxx nabyla vlastnictví k pozemku, na němž měla být provedena výstavba FVE, bez dalších smluvních ujednání, z nichž by bylo možno dovodit dočasnost převodu.
49. Dále xxx ve své výpovědi uvedl, že v případě uzavření smlouvy o dílo při současném uzavření zástavní smlouvy k pozemku, či obchodnímu podílu společnosti žalobkyně, by ve vlastnictví společnosti xxx zůstaly samotné technologie FVE, přitom svědek xxx uváděl, že byl připraven žalobkyni poskytnout finanční prostředky k úhradě ceny díla smlouvou o půjčce poté, co bude k elektrárně a technologiím zřízeno pro něj zástavní právo. Stejně smluvní ujednání vyplývalo z čl. 5 smlouvy o uzavření budoucí smlouvy o půjčce finančních prostředků ze dne 2. 8. 2010.
50. Smlouva o uzavření budoucí smlouvy o půjčce finančních prostředků ze dne 2. 8. 2010 stanovila splatnost půjčky na zaplacení hotového díla FVE na pozemku parc. č. xxx v k. ú. xxx do 30. 6. 2011, kdy však návratnost projektů fotovoltaických elektráren se pohybovala nejméně 10 let (dle výsledku svědka xxx – nejméně 10 let a dle zprávy o energetickém auditu xxx – 12,8 let).
51. Soud tedy nedovodil zajištění finančních prostředků žalobkyní pro potřeby výstavby a následného provozu FVE.
52. Soud pro posouzení této právní věci (i z perspektivy ustanovení § 13 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku) považuje za významné, že v právní věci vedené u Okresního soudu ve Vsetíně – pobočky ve Valašském Meziříčí pod sp. zn. 12 EC 131/2010 byla řešena otázka, zda je vlastníkem stožáru vedlejší účastník v této právní věci (sp. zn. 12 EC 131/2010), a to xxx – ve věci vedené pod sp. zn. 17 C 136/2011 zdejšího soudu žalovaná.
53. Z rozsudku Okresního soudu ve Vsetíně – pobočky ve Valašském Meziříčí ze dne 23. 5. 2013, č. j. 12 EC 131/2010-284 bylo zjištěno, že žalovaný xxx byl zavázán povinností zaplatit žalobci xxx částku 160.000 Kč s příslušenstvím s odůvodněním, že „po provedeném dokazování shora uvedenými listinnými důkazy má soud za prokázaný následující skutkový stav. Pokud jde o samotnou existenci stožáru, pak ze shora uvedených listinných důkazů má soud za prokázané, že tento stožár byl vystavěn xxx na základě stavebního povolení v roce 1993, kdy na základě kolaudačního rozhodnutí ze sklonku roku 1993 bylo povoleno užívání tohoto stožáru pro xxx, a to konkrétně xxx. Vlastnické právo ke stožáru tak výstavbou svědčilo xxx. Z privatizačního projektu xxx č. 23621, z rozhodnutí o privatizaci, které je jeho součástí, z protokolu o předání a převzetí majetku xxx na nástupnickou společnost xxx ze dne 28. 1. 1994 a přílohy soupisu nedokončených investic – účet 042 – příloha č. j. 19909, místního šetření ze dne 15. 12. 1993 a notářského zápisu NZ 260/93 má soud za prokázané, že privatizací státního podniku xxx přešlo

vlastnické právo ke stožáru na tehdy zakládanou společnost xxx. Z rozhodnutí o privatizaci xxx totiž jednoznačně vyplývá úmysl převést do akciové společnosti, v tomto případě xxx, veškerý majetek, s výjimkou majetku taxativně v rozhodnutí uvedeného, mezi nímž však stožár není uveden. Pro určení privatizovaného majetku podle zákona o velké privatizaci je přitom rozhodující jeho vymezení v rozhodnutí podle ustanovení § 11 odst. 2 zákona o velké privatizaci a v kupní smlouvě, popřípadě v zakladatelské listině subjektu, do jehož základního kapitálu měl být privatizovaný majetek vložen, a nikoli v samotném privatizačním projektu, který je pouze podkladem pro privatizační proces (např. rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 3813/2008). Převod stožáru do vlastnictví xxx je zřejmý i z přílohy soupisu nedokončených investic – účet 042 – příloha č. j. 19909, kde pod pořadovým číslem 191 je uveden název investiční akce xxx s posledním stavem účetního zápisu z prosince 1993. Následné majetkové přesuny na straně právních předchůdců vedlejšího účastníka na straně žalobce pak na základě shora uvedených zjištění soudu nikdy nevedly k tomu, že by stožár vyšel z jejich vlastnictví, když při jednotlivých rozdělováních a slučováním původní společnosti xxx vždy přecházel na nástupnickou společnost, byť mnohdy o jiné obchodní firmě, veškerý majetek původní společnosti, až na dva případy. U nich ale bylo prokázáno, že stožár nikdy nepřešel do vlastnictví jiných společností, než přímých právních předchůdců xxx. S ohledem na fotografie založené ve spise na č. l. 117 a 171, jakož i s ohledem na závěry technické zprávy vypracované xxx, a na projektovou dokumentaci z července 1993 od xxx má soud za prokázané, že se v případě stožáru jedná o stavbu spojenou se zemí pevným základem, neboť se jedná o ocelovou příhradovou konstrukci, která je zakotvena do železobetonového základového bloku. Z listin označených jako kupní smlouva, a to ze dne 26. 9. 2001, 6. 10. 2005 a 16. 5. 2008 má soud za prokázáno, že těmito kupními smlouvami, uzavřenými podle § 588 občanského zákoníku, došlo k převodu vlastnického práva k pozemku parc. č. xxx, později číslovaného parc. č. xxx v k. ú. xxx, neboť v roce 2006 došlo k přečíslování parcel ze strany katastrálního úřadu, a to nejprve ze společnosti xxx, která v té době byla v konkurzu, kdy za tuto jednal konkurzní správce xxx, na společnost xxx, kdy předmětem převodu byla nemovitost včetně všech součástí a příslušenství, venkovních úprav a trvalých porostů, včetně práv a závazků s nimi spojených, za kupní cenu 60.000 Kč. Kupními smlouvami ze dne 6. 10. 2005 a 16. 5. 2008 byl předmět převodu – pozemek parc. č. xxx, resp. xxx v k. ú. xxx, tentokrát již bez dovětku, že by byl převáděn s veškerými součástmi a příslušenstvím, převeden nejprve na společnost xxx a posléze z této společnosti na společnost xxx. Ze zprávy konkurzního správce má přitom soud za prokázané, že stožár nebyl předmětem konkurzní podstaty úpadce společnosti xxx. Ze smlouvy o dílo ze dne 28. 1. 2009 má soud za prokázané, že předmětem této smlouvy je mj. také ujednání o převodu vlastnického práva k 20 m vysoké ocelové konstrukci s podstavcem, aniž by ovšem bylo specifikováno, na kterém pozemku se stožár nachází, kdy z obsahu celé smlouvy číslo jakéhokoliv pozemku, dokonce ani katastrální území nevyplývá. Z kupní smlouvy uzavřené podle § 588 občanského zákoníku a podepsané žalobcem a žalovaným dne 19. 4. 2010 má soud za prokázané, že jejím předmětem převodu je stožár, který se převádí za kupní cenu 160.000 Kč, kdy na základě nesporného tvrzení žalobce a žalovaného má soud za prokázané, že došlo k zaplacení kupní ceny, přičemž soud má také za prokázané, že žalobce vyzval žalovaného k doložení vlastnických titulů ke stožáru, případně k vrácení kupní ceny, která představuje bezdůvodné obohacení, a to ve lhůtě 10 dnů od obdržení výzvy ze strany žalobce, kterou si žalovaný převzal 10. 5. 2010. Z nesporných tvrzení žalobce a žalovaného soud také zjistil, že na pozemku se v době předmětu převodu nacházel toliko jeden stožár o výšce cca 20 m. Po provedeném dokazování má soud za prokázané, že žalovaný nikdy nebyl vlastníkem stožáru, tj. nemohl na základě kupní smlouvy uzavřené s žalobcem vlastnické právo ke stožáru na něj převést. S ohledem na tento závěr se v případě zaplacené kupní ceny ve výši 160.000 Kč jedná na straně žalovaného o bezdůvodné obohacení, které je povinen žalobci vydat, a to včetně žalobcem požadovaného zákonného úroku z prodlení od 21. 5. 2010, neboť od tohoto dne je žalovaný v prodlení s vrácením bezdůvodného obohacení, a to na základě výzvy žalobce ze dne 10. 5. 2010. Platí totiž, že je-li smlouva neplatná nebo byla-li zrušena, je každý z účastníků povinen vrátit

druhému vše, co podle ní dostal. Přesvědčení žalovaného o tom, že mu svědčí vlastnické právo ke stožáru na základě vydržení ve spojení s jeho dobrou vírou, dobrou vírou jeho právního předchůdce a jejich právních předchůdců, kdy vlastnické právo svých právních předchůdců ke stožáru odvozoval od nabytí jejich vlastnického práva k pozemku, na kterém se stožár v daném katastrálním území nachází, nelze v tomto případě přisvědčit. Aby se totiž vlastník stal vlastníkem věci, musí být oprávněným držitelem, a musí mít, jde-li o movitost tuto v držbě po dobu 3 let, jde-li o nemovitost po dobu 10 let, přičemž oprávněným držitelem je toliko ten, kdo s věcí nakládá jako s vlastní, nebo kdo vykonává právo pro sebe a musí být se zřetelem ke všem okolnostem v dobré víře o tom, že mu věc nebo právo patří, že jest tedy držitelem oprávněným, kdy si může započíst do doby vydržecí i dobu po kterou měl věc v oprávněné držbě jeho právní předchůdce. Bylo přitom prokázáno, že vlastník pozemku společnost xxx, která vlastnila pozemek před rokem 2001, věděla, že není vlastníkem stožáru. K převodu pozemku, na němž se stožár nachází, z jejího vlastnictví do vlastnictví společnosti xxx došlo až v roce 2001 a tudíž nemohla uplynout zákonem předpokládaná doba 10 let nutné pro případné vydržení vlastnického práva ke stožáru coby nemovitosti, neboť žaloba byla podána v roce 2010. Navíc každý vlastník pozemku po společnosti xxx nemohl být se zřetelem ke všem okolnostem v dobré víře, že s pozemkem nabyt do vlastnictví i stožár. S ohledem na provedené dokazování má totiž soud ve vztahu k vlastnickým titulům nabytí u pozemku za prokázané, že tento byl až do roku 2001 ve vlastnictví společnosti xxx. Tato společnost skončila v konkurzu a její konkurzní správce xxx v roce 2001 kupní smlouvou převedl pozemek se všemi součástmi a příslušenstvími, aniž by bylo specifikováno, že tímto příslušenstvím je míněn i stožár, do vlastnictví xxx, a to za kupní cenu ve výši 60.000 Kč. Ten samý konkurzní správce potvrdil soudu, že stožár nebyl součástí konkurzní podstaty úpadce. xxx v roce 2005 převádí vlastnictví k pozemku kupní smlouvou na nového vlastníka, kdy v této kupní smlouvě je jako předmět převodu uvedena pouze nemovitost – pozemek parc. č. xxx, nyní parc. č. xxx, v k. ú. xxx, aniž je specifikován předmět převodu byť jen dovětkem „včetně součástí a příslušenství“. Shodně pak v roce 2008 tehdejší vlastník pozemku převádí na společnost xxx kupní smlouvou toliko pozemek, aniž je opět specifikován předmět převodu byť jen dovětkem „včetně součástí a příslušenství“, kdy v obou těchto kupních smlouvách není uvedeno, že by jejich předmětem byl i převod vlastnictví ke stožáru. Proto žalovaný a ani vlastníci pozemku nemohli být v dobré víře, že jim svědčí vlastnické právo ke stožáru. Soud v této věci odkazuje na rozhodnutí velkého senátu občanskoprávního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 11. 9. 2003, sp. zn. 31 Cdo 2772/2000, které uvádí, že je-li příslušenstvím věci hlavní nemovitost, je základním předpokladem k tomu, aby mohlo příslušenství na jinou osobu spolu s věcí hlavní přejít, vyjádření vůle toto příslušenství převést, a to v písemné formě. Teprve vyjádření vůle převést příslušenství věci, kterým je nemovitost, vytváří předpoklady pro zkoumání, zda tato vůle byla vyjádřena dostatečně určitě pro to, aby mohla vyvolat právní účinky sledované účastníky. V tomto případě je nepochybné, že z předmětných kupních smluv na pozemek nelze vyvodit závěr, že by došlo k převodu vlastnictví stožáru současně s převodem vlastnictví pozemku a s ohledem na znění těchto smluv nelze ani dovodit, že by snad mohli být nabyvatelé pozemku v dobré víře, že jim vlastnictví ke stožáru na základě těchto kupních smluv svědčí. Soud má přitom s ohledem na provedené dokazování za prokázané, že v případě stožáru se jedná o nemovitost, neboť se jedná o stavbu spojenou se zemí pevným základem, kdy již z podstaty samotné věci (ocelové konstrukce o výšce více než 20 m zapuštěná do betonové podkladové desky) je zřejmé, že takový stožár (železná ocelová příhradová konstrukce) musí být s betonovým podkladem spojen pevným základem. Ostatně sám žalovaný ve svém přípise Městskému úřadu v xxx dne 16. 11. 2011 uvádí, že k 15. 12. 1993, resp. k 30. 12. 1993 v případě stožáru již nešlo o samostatnou movitou věc, ale řádně zkolaudovanou nemovitost. Pokud tedy u jednání tvrdil, že jde o věc movitou, lze takové jeho tvrzení považovat za účelové. V případě smlouvy o dílo z roku 2009 mezi společností xxx a žalovaným je nutné aplikovat ustanovení § 39 občanského zákoníku a dovodit její absolutní neplatnost, a to pokud jde o tu část smlouvy, která řeší převod vlastnického práva ke stožáru, stejně jako je nutné

dovodit absolutní neplatnost smlouvy kupní, uzavřené mezi žalobcem a žalovaným dne 19. 4. 2010, jejímž předmětem byl převod vlastnického práva ke stožáru, neboť jak vyplývá z rozhodnutí Nejvyššího soudu výše citovaných, nemůže nevlastník platně převádět vlastnické právo k nemovitosti. K námitce žalovaného stran neudržování stožáru ze strany xxx nutno uvést, že ve vztahu k otázce vlastnického práva je tato otázka zcela bez právního významu. Námitka stran lživých vyjádření xxx při mimosoudních jednáních je taktéž právně bezvýznamná. Stejně tak nutno jako právně bezvýznamné odmítnout námitky stran nedostatečných náležitostí technických zpráv a jiných technických dokumentů týkajících se stožáru, když ani skutečnost, že by stožár nebyl vystaven v souladu s předpisy na úseku stavebního práva, nemá na otázku vlastnictví stožáru vliv. Námitka žalovaného stran skončení smlouvy o zajištění přenosu telefonního signálu ke dni 30. 4. 1997 je opět pro věc právně bezvýznamná. Ve spojení s prohlášením konkurzního správce xxx o tom, že stožár nebyl součástí soupisu konkurzní xxx, existence této smlouvy, na kterou poukázal žalovaný, spíše svědčí pro vlastnické právo xxx ke stožáru, neboť stranami smlouvy byly xxx, které stožár nevlastnily a právě xx. Svě tvrzení o tom, že xxx měl prohlásit, že stožár byl součástí soupisu konkurzní podstaty xxx jako odpad na pozemku přitom žalovaný neprokázal, přičemž ve spise založené písemné prohlášení xxx tvrzení žalovaného vyvrací.“

54. Z rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 1. 2014, č. j. 71 Co 443/2013-377 bylo zjištěno, že rozsudek Okresního soudu ve Vsetíně – pobočky Valašské Meziříčí ze dne 23. 5. 2013, č. j. 12 EC 131/2010-284 byl potvrzen s odůvodněním, že „na správně zjištěný skutkový stav aplikoval okresní soud správné právní ustanovení. Odvolací soud souhlasí i s právním posouzením věci, které okresní soud ve věci zaujal a na které odvolací soud v podrobnostech odkázal. Odvolací námitky posoudil odvolací soud jako irelevantní. V řízení bylo prokázáno, že xxx je vlastníkem stožáru včetně pasivního relé. K této otázce hodnotil okresní soud veškeré důkazy jednotlivě a v jejich vzájemné souvislosti. Z rozhodnutí o privatizaci xxx, které je součástí aktualizovaného privatizačního projektu okresní soud zjistil, že celý státní podnik bude převeden, mimo konkurenční projekt doporučený k realizaci a majetek nadále zůstávající ve vlastnictví státu, do formy akciové společnosti, kdy komentář k tomuto uvedený v privatizačním projektu uvádí, že projektem je řešen celý státní podnik mimo veřejných soutěží na majetek nepotřebný k podnikání, přičemž tento je taxativně vyjmenován. Stožár, ani lokalita, v níž se nacházel, v tomto seznamu, uveden není. Ze strany 11 a 12 privatizačního projektu xxx okresní soud zjistil, že hlavním předmětem činnosti této společnosti je zřizování a provoz radiokomunikačních a telekomunikačních zařízení, sítí kabelových rozvodů pro rozhlasové, televizní a telekomunikační služby. Jestliže dle tvrzení samotné strany žalované byla radioreléová trasa využívána minimálně do roku 1997, byla takto provozována právě xxx, a to v rámci předmětu její činnosti, kterému sloužil privatizovaný majetek. xxx z této nemovitosti, nezapsané v katastru, platila řádně daň z nemovitostí, přičemž v řízení nebylo prokázáno, že by se této povinnosti ujal některý z právních předchůdců žalovaného, o nichž žalovaný tvrdí, že byli v dobré víře ve vlastnictví stožáru. Skutečnost, v jakém stavu byl stožár, zda byl využíván či udržován, pak nic na vlastnictví xxx nemění. Vlastníkovi pozemku z tohoto důvodu mohl vzniknout nárok na odstranění nefunkčního stožáru, popřípadě nárok na odstranění škod, nikoliv nárok na vlastnictví stožáru. Rovněž je irelevantní z pohledu vlastnického práva, zda xxx platila za užívání pozemku xxx či nikoliv. Argumentace § 446 obchodního zákoníku platného do 1. 1. 2014 je nepřijatelná. Jednak ke dni uzavření smlouvy o dílo se jednalo o věc nemovitou (kupní smlouva mezi účastníky se řídila § 588 občanského zákoníku platného do 1. 1. 2014) a i tento § 446 obchodního zákoníku předpokládá dobrou víru kupujícího. K otázce dobré víry se vyčerpávajícím způsobem s dostatečnými odkazy na konstantní judikaturu vyjádřil již okresní soud. Odvolací soud v tomto směru odkazuje na jeho výstižné odůvodnění. Pro úplnost snad zbývá dodat, že pochybnosti o dobré víře vlastníků pozemku musela vyvolat i samotná existence telekomunikačního stožáru. Obvykle se různé stožáry či sloupy staví ve veřejném zájmu (elektrifikační či telekomunikační síť), což je okolnost, která je obecně známá. Lze tak reálně očekávat určitou opatrnost a obezřetnost každého nového nabyvatele pozemku ve vztahu k

vlastnictví k telekomunikačnímu stožáru v návaznosti na jeho účel. Občanský zákoník platný od 1. 1. 2014 ve svém § 4 uvádí, že má se za to, že každá svéprávná osoba má rozum průměrného člověka i schopnost užívat jej s běžnou péčí a opatrností a že to každý od ní může v právním styku důvodně očekávat. Toto ustanovení se dle § 3030 tohoto zákona vztahuje i na tento případ na posouzení okolností dobré víry pro nabytí vlastnictví ke stožáru, který jistě nepatří mezi stavby zahradní architektury a běžně se samoúčelně nestaví.“

55. Rozsudek Okresního soudu ve Vsetíně – pobočky ve Valašském Meziříčí ze dne 23. 5. 2013, č. j. 12 EC 131/2010-284 i rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 1. 2014, č. j. 71 Co 443/2013-377 prošel přezkumem Nejvyššího soudu České republiky – usnesením Nejvyššího soudu ze dne 21. 11. 2014, č. j. 28 Cdo 3257/2014-422 a Ústavního soudu České republiky – usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 5. 2016, sp. zn. I. ÚS 534/15, zejména ve vztahu k otázce vlastnictví žalované (xxx) k předmětnému stožáru a pasivnímu relé, kdy skutkovým a právním závěrům obecných soudů nebylo ničeho vytknuto.
56. Podle ustanovení § 3079 odst. 1 občanského zákoníku (zákona č. 89/2012 Sb.) právo na náhradu škody vzniklé porušením povinnosti stanovené právními předpisy, k němuž došlo přede dnem účinnosti tohoto zákona, se posuzuje podle dosavadních právních předpisů.
57. Podle ustanovení § 77a o. s. ř. zaniklo-li nebo bylo-li zrušeno nařízené předběžné opatření z jiného důvodu než proto, že návrhu ve věci samé bylo vyhověno, nebo proto, že právo navrhovatele bylo uspokojeno, je navrhovatel povinen nahradit škodu a jinou újmu každému, komu předběžným opatřením vznikla. Této odpovědnosti se navrhovatel nemůže zprostit, ledaže by ke škodě nebo k jiné újmě došlo i jinak. Žalobu na náhradu škody nebo jiné újmy podle odstavce 1 je třeba podat nejpozději do 6 měsíců ode dne, kdy předběžné opatření zaniklo nebo kdy bylo pravomocně zrušeno, jinak právo zanikne. Zmeškání této lhůty nelze prominout. Příslušným k projednání žaloby podle odstavce 2 a k rozhodnutí o ní je soud, který v prvním stupni rozhodoval o předběžném opatření. Pravomocně přiznaná náhrada škody nebo jiné újmy se uspokojí z navrhovatelem složené jistoty; nepostačuje-li jistota k uspokojení všech poškozených, rozdělí soud jistotu mezi ně poměrně. Povinnost navrhovatele nahradit škodu nebo jinou újmu, která nebyla zajištěna složenou jistotou, tím není dotčena. Odstavce 1 až 4 neplatí, jde-li o předběžné opatření podle § 76a.
58. Podle ustanovení § 420 odst. 1 a 3 občanského zákoníku (zákona č. 40/1964 Sb. ve znění platném do 31. 12. 2013) každý odpovídá za škodu, kterou způsobil porušením právní povinnosti. Odpovědnosti se zproští ten, kdo prokáže, že škodu nezavinil.
59. Podle ustanovení § 415 občanského zákoníku každý je povinen počínat si tak, aby nedocházelo ke škodám na zdraví, na majetku, na přírodě a životním prostředí.
60. Podle ustanovení § 442 odst. 1 občanského zákoníku hradí se skutečná škoda a to, co poškozenému ušlo (ušlý zisk). Podle odst. 2 škoda se hradí v penězích, požádá-li však o to poškozený a je-li to možné a účelné, hradí se škoda uvedením do předešlého stavu.
61. Na základě dokazování zjištěného skutkového stavu dospěl soud k těmto právním závěrům:
62. Soud nejdříve řešil otázku aktivní legitimace žalobkyně a pasivní legitimaci žalované, která byla žalovanou v průběhu řízení zpochybněna, kdy za tímto účelem vycházel z myšlenkových a právních postulátů obsažených v ustálené judikatuře. Žalovaná dovozovala neexistenci aktivní legitimace žalobkyně z obsahu smlouvy o převodu a postoupení veškerých práv a povinností z veřejnoprávní smlouvy o provedení stavby ze dne 15. 9. 2010 uzavřené mezi žalobkyní jako převodcem a xxx, když žalobkyně převedla všechna práva a povinnosti vyplývající pro žalobkyni jako žadatele a stavebníka FVE z veřejnoprávní smlouvy. Soud zaujímá právní názor, že nárok na náhradu škody způsobené vydaným a následně zrušeným předběžným opatřením ve smyslu ustanovení § 77a o. s. ř. je nárokem samostatným a odlišným od práv žadatele a stavebníka FVE vyplývajících z veřejnoprávní smlouvy uzavřené dne 28. 4. 2010, sp. zn. Výst. 974/2010/Hu, neboť

smlouva o převodu a postoupení veškerých práv a povinností z veřejnoprávní smlouvy o provedení stavby ze dne 15. 9. 2010 uzavřené mezi žalobkyní jako převodcem a xxx jako nabyvatelem měla zajistit kontinuitu při provádění výstavby FVE na základě veřejnoprávní smlouvy nahrazující stavební povolení. Dále je třeba vycházet z dikce ustanovení § 77a odst. 2 o. s. ř. stanovící prekluzivní lhůtu k uplatnění nároku na náhradu škody od okamžiku, kdy předběžné opatření zaniklo nebo kdy bylo pravomocně zrušeno, což se stalo až dne 16. 11. 2010, doručeno žalobkyni dne 8. 12. 2010. Teprve zrušením předběžného opatření vzniká nárok na uplatnění nároku na náhradu škody, což je však po datu 15. 9. 2010, kdy došlo k převádění práv a povinností ze žalobkyně na společnost xxx Z výše uvedeného soud dovodil, že nárok žalobkyně uplatněný žalobou nemohl být součástí převodu práv a povinností dle smlouvy o převodu a postoupení veškerých práv a povinností z veřejnoprávní smlouvy o provedení stavby ze dne 15. 9. 2010, a tudíž je dána aktivní legitimace žalobkyně v této právní věci.

63. Dále byl soud nucen vypořádat se s námitkou promlčení věcného břemene k umístění stavby žalované na pozemku žalobkyně v důsledku jeho nevykonávání či v důsledku podstatné změny poměrů. Soud shledává námitky promlčení žalobkyně jako nedůvodné, neboť předmětem řízení není jako stěžejní otázka věcného břemene, ale vlastnického práva žalované k předmětné stavbě na pozemku žalobkyně, kdy k ochraně svého vlastnického práva k předmětné stavbě podala žalovaná sporné předběžné opatření. Dle ustanovení § 100 odst. 2 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku vlastnické právo je právem, které nepodléhá promlčení, neboť jde o majetkové právo věcně právní povahy, jež je z možnosti promlčení vyloučeno.
64. Meritem sporu je nárok žalobkyně na náhradu škody vzniklé v souvislosti s nařízeným a následně odmítnutým předběžným opatřením, jež navrhovala žalovaná. Danou problematiku řeší ustanovení § 77a o. s. ř., kde je zcela formálně konstruovaná skutková podstata náhrady škody, resp. povinnosti nahradit škodu nebo jinou újmu nejenom osobě, které byla předběžným opatřením stanovena povinnost, nýbrž každé osobě, které nařízením předběžného opatření škoda nebo jiná újma vznikla, kdy tato povinnost nahradit škodu stíhá navrhovatele, pokud k zániku předběžného opatření nedošlo z důvodu, že navrhovatel byl úspěšný v řízení o věci samé [srov. komentář k § 77 odst. 1 písm. c) o. s. ř.], nebo k jeho zrušení z důvodu, že právo navrhovatele bylo uspokojeno (srov. komentář k § 77 odst. 2 o. s. ř.), a tato povinnost byla pravomocně stanovena soudem. Odpovědnost navrhovatele za škodu je objektivní odpovědností, tj. navrhovatel se jí nemůže zprostit, ledaže by k jejímu vzniku došlo i jinak (možnost liberace). Za škodu odpovídá navrhovatel i tehdy, pokud bylo předběžné opatření změněno nebo zrušeno odvolacím soudem; odpovědnost státu za škodu způsobenou předběžným opatřením podle zákona č. 82/1998 Sb., ve znění pozdějších předpisů, je vyloučena. To platí i tehdy, jestliže odvolací soud změnil předběžné opatření tak, že návrh na jeho nařízení odmítl (R 32/09), příp. kdy odvolací soud zamítl návrh na vydání předběžného opatření, jelikož toto nemělo být před soudem prvního stupně vůbec vydáno (NS 23 Cdo 2416/2012).
65. Při posuzování otázky vzniku nároku na náhradu škody nebo jiné újmy z předběžného opatření tedy soud zkoumá následující tři podmínky:
- a) zda předběžné opatření zaniklo nebo bylo zrušeno ve smyslu § 77a o. s. ř., příp. bylo změněno odvolacím soudem,
  - b) zda v souvislosti s vydáním předběžného opatření skutečně vznikla škoda nebo jiná újma,
  - c) zda by k takové škodě nebo jiné újmě nedošlo i jinak.
66. Dle názoru soudu je však třeba také vnímat, že institut upravený ustanovením § 77a o. s. ř. slouží jako nástroj, jehož smyslem je zabránit účelovému zneužívání instrumentu předběžného opatření. Z této perspektivy je tedy nutné hodnotit oprávněnost návrhu na nařízení předběžného opatření, tedy, zda v době podání návrhu na vydání předběžného opatření je dán nárok, jenž by předběžné opatření mělo zajišťovat, tzn., je třeba hodnotit předpoklady k vydání předběžného opatření v době okamžiku jeho vydání.

67. Z provedeného dokazování vyplynulo, že žalovaná v pozici žalobkyně v řízení vedeném u Okresního soudu v Bruntále pod sp. zn. 10 C 258/2010 uplatnila nárok směřující k ochraně jejího vlastnického práva ke stožáru na pozemku parc. č. xxx v k. ú. xxx, když žalobkyně v pozici žalovaného 1) v řízení vedeném u Okresního soudu v Bruntále pod sp. zn. 10 C 258/2010 provedla odstranění výše uvedeného stožáru. V řízení vedeném u Okresního soudu v Bruntále pod sp. zn. 10 C 258/2010 se žalovaná domáhala obnovení původního stavu a uvedení stavby žalované do stavu před zásahem žalobkyně. K zajištění svého nároku a zamezení znemožnění uvedení stavby žalované do původního stavu, podala žalovaná dne 19. 8. 2010 návrh na vydání předběžného opatření, z jehož znění jednoznačně vyplývá, že se žalovaná domáhala stanovení povinnosti žalobkyni zdržet se aktivit, které by v budoucnu znemožnily opětovné umístění stavby stožáru pasivního relé na část pozemku parc. č. xxx v k. ú. xxx. Z takto formulovaného návrhu žalované nelze dovodit vůli žalované k šikanózní blokaci pozemku parc. č. xxx v k. ú. xxx, resp. snahu o blokaci výstavby FVE žalobkyně. Soud tedy hodnotil, že předběžné opatření bylo navrženo žalovanou jako zajištění meritorního nároku, který žalovaná uplatnila v řízení vedeném u Okresního soudu v Bruntále pod sp. zn. 10 C 258/2010, v rámci nějž bylo rozhodnuto rozsudkem ze dne 22. 5. 2014, č. j. 10 C 258/2010-874, jenž stanovil povinnost žalobkyni uvést stavbu žalované do původního stavu, kterýžto rozsudek byl zrušen usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 3. 2015, č. j. 8 Co 801/2014-951, a to z důvodu, že okresní soud se dostatečně nezabýval otázkami, které bylo potřeba vyřešit pro závěr, zda náhrada škody uvedením do předešlého stavu je objektivně možná a účelná, a zda jde o řešení hospodárné. Otázka vlastnictví stožáru, k níž soud dospěl, nebyla odvolacím soudem zpochybněna. V rámci řízení vedeného u Okresního soudu v Bruntále pod sp. zn. 10 C 258/2010 tedy byla řešena otázka vlastnictví žalované k předmětné stavbě stožáru a žalovaná byla určena jako vlastníka předmětné stavby na pozemku parc. č. xxx v k. ú. xxx. Tak jako v tomto řízení i řízení vedeném u Okresního soudu ve Vsetíně – pobočka ve Valašském Meziříčí sp. zn. 12 EC 131/2010.
68. Soud neshledal důvod odchýlit se od skutkových a právních závěrů, ke kterým dospěl Okresní soud v Bruntále pod sp. zn. 10 C 258/2010, Okresní soud ve Vsetíně – pobočka ve Valašském Meziříčí pod sp. zn. 12 EC 131/2010 (včetně Krajského soudu v Ostravě) ve svých shora citovaných rozhodnutích. Soud se s nimi s ohledem na vlastní provedené dokazování a vlastní právní názor ztotožňuje a uzavírá:
69. Vlastníkem pozemku parc. č. xxx v k. ú. xxx byla ke dni nařízení předběžného opatření dne 23. 8. 2010 žalobkyně. Vlastníkem stožáru včetně pasivního relé byla ke dni nařízení předběžného opatření žalovaná.
70. Výše uvedené tedy svědčí pro posouzení nároku na náhradu škody tak, že by neměl být posuzován čistě formálně (formalisticky), ale spíše posuzovat jej směrem omezujícím dosah předpisu § 77a o. s. ř., jeho účelem nebo nahraditelností škody v případě její kauzálnosti ve vztahu k jednání žalobkyně, jež předcházelo vydání předběžného opatření, což by mohlo znamenat nepřiznání nároku na náhradu škody, neboť žalobkyně by neměla těžit ze svého protiprávního jednání, kterým porušovala objektivně existující nárok žalované ve vztahu k jejímu vlastnickému právu ke stavbě na pozemku žalobkyně, když žalobkyně od počátku nerespektovala vlastnické právo žalované. Za této situace nelze vydání předběžného opatření, které bylo soudem odvolacím odmítnuto pro nesplnění procesních podmínek (stran výroku předběžného opatření) posuzovat izolovaně (samo o sobě), ale v kontextu jeho nařízení, a pak je nutno dovodit, že takové vydání „nesprávného“ předběžného opatření ještě nekonstituuje nahraditelný nárok na náhradu škody, resp. vymyká se ochrannému účelu normy obsažené v ustanovení § 77a o. s. ř.
71. Např. nález Ústavního soudu ÚS I. 2340/10 ze dne 22. 9. 2011: „Ústavní soud ve své konstantní judikatuře již mnohokrát prokázal, že netoleruje orgánům veřejné moci a především obecným soudům formalistický postup, jehož výsledkem je sofistickované odůvodňování k prosazení zjevné nespravedlnosti. Zdůraznil přitom mimo jiné, že obecný soud není absolutně vázán doslovným zněním zákona, nýbrž se od něj smí a musí odchýlit, pokud to vyžaduje účel zákona, historie jeho

vzniku, systematická souvislost nebo některý z principů, jež mají svůj základ v ústavně konformním právním řádu jako významovém celku a že povinnost soudů nalézat právo neznámá pouze vyhledávat přímé a výslovné pokyny v zákonném textu, ale též povinnost zjišťovat a formulovat, co je konkrétním právem i tam, kde jde o interpretaci abstraktních norem a ústavních zásad (srov. např. nálezy ve věci sp. zn. Pl. ÚS 21/96). Z ústavněprávního pohledu je nutno stanovit podmínky, při jejichž splnění má nesprávná aplikace podústavního práva obecnými soudy za následek porušení základních práv či svobod. Ústavní soud vymezil tyto podmínky zejména následujícím výčtem: základní práva a svobody v oblasti jednoduchého práva působí jako regulativní ideje, na něž obsahově navazují komplexy norem jednoduchého práva. Porušení některé z těchto norem, a to v důsledku svévole anebo v důsledku interpretace, jež je v extrémním rozporu s principy spravedlnosti (např. přepjatý formalismus), pak zakládá dotčení na základním právu a svobodě (srov. např. nálezy sp. zn. III. ÚS 224/98, sp. zn. III. ÚS 150/99, sp. zn. II. ÚS 476/09). Přílišný formalismus při výkladu právních norem vedoucí k extrémně nespravedlivému závěru pak znamená porušení základních práv (viz např. nálezy sp. zn. IV. ÚS 1735/07, nálezy sp. zn. II. ÚS 3168/09). V rovině jednoduchého práva je nutné za účelem dodržení shora uvedených principů pečlivě posuzovat individuální okolnosti daného případu též prizmatem kogentního ustanovení § 3 odst. 1 obč. zákoníku, zakotvujícího zásadu souladného výkonu práv s dobrými mravy, které je v rovině jednoduchého, podústavního práva odrazem shora vymezeného ústavního požadavku nalezení spravedlivého řešení. Ústavněprávně je tedy ustanovení § 3 odst. 1 obč. zákoníku oním místem, skrze které jsou obecné soudy povinny nechat proniknout ideje materiálního právního státu do interpretace a aplikace podústavního práva (srov. nálezy sp. zn. I. ÚS 2216/09).“

72. Dále soud hodnotil i skutečnosti, na jejichž základě došlo k zániku, resp. odmítnutí nařízeného předběžného opatření usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 11. 2010, č. j. 8 Co 420/2010-139. Návrh žalované na nařízení předběžného opatření byl odvolacím soudem po jeho nařízení odmítnut, neboť dovedl, že formulace výroku usnesení o nařízení předběžného opatření ze dne 23. 8. 2010, č. j. 10 C 258/2011-51 není dostatečně určitá a vykonatelná s ohledem na vymezení části pozemku, tak popisu činností, které mají být blíže neurčenou osobou provedeny v budoucnu. Daný výrok zněl: „Společnost xxx se sídlem xxx, IČ: xxx, je povinna zdržet se jakéhokoliv jednání, kterým by bylo, či mohlo být znemožněno uvedení stavby pasivního relé xxx na pozemku parc. č. xxx k. ú. xxx do původního stavu, konkrétně je povinna zdržet se v této souvislosti provádění veškerých stavebních prací, terénních úprav a výsadby porostů na části pozemku parc. č. xxx k. ú. xxx, na které budou realizovány činnosti směřující k uvedení stavby pasivního relé xxx do původního stavu.“ Soud si dovolí polemizovat se značně formálním přístupem odůvodnění odmítnutí návrhu na předběžné opatření, neboť požadavek na kazuistický popis všech aktivit žalobkyně vedoucích k znemožnění uvedení stavby do původního stavu v narační části návrhu na vydání předběžného opatření, dále požadavek na přesnou identifikaci části pozemku, která je však všem účastníkům dostatečně přesně známa, neboť žalobkyně z daného prostoru stavbu odstraňovala a stavba byla zakreslena do katastrální mapy vztahující se k pozemku parc. č. xxx v k. ú. xxx, tudíž prostor, v němž by mělo dojít k obnovení původního stavu je jednoznačně dán, lze vyhodnotit jako požadavky odmítajícího (odvolacího) soudu přepjatě formální ve smyslu ustálené judikatury zejména Ústavního soudu např. nálezy ÚS I. 4004/14 ze dne 22. 9. 2015: „Z obecného hlediska je úvodem namísto připomenout, co Ústavní soud ve své konstantní judikatuře již mnohokrát uvedl na adresu nadmíru formalistického postupu obecných soudů. Povinnost nalézat právo neznámá pouze vyhledávat přímé a výslovné pokyny v zákonném textu, ale též povinnost zjišťovat a formulovat, co je konkrétním právem i tam, kde jde o interpretaci abstraktních norem a ústavních zásad (srov. např. nálezy sp. zn. Pl. ÚS 21/96, Sběrka nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 7, nálezy č. 13). Při výkladu a aplikaci právních předpisů nelze opomíjet jejich účel, který není možné hledat jen ve slovech a větách toho kterého předpisu, ale i v těch principech uznávaných demokratickými právními státy, které jsou v tom kterém předpise immanentně přítomny. Nejen legislativní činnost

státu tvorbou práva, ale zejména aplikace a interpretace právních předpisů vytváří ve veřejnosti nakonec vědomí toho, co je a co není právem. Stabilitu práva, právní jistotu jednotlivce a v konečném důsledku též míru důvěry občanů v právo a v instituce právního státu jako takové ovlivňuje nakonec zejména to, jakým způsobem orgány aplikující právo přistupují k výkladu právních předpisů. Volně citováno dle eseje *Idea práva* Gustava Radbrucha, spravedlnosti je vlastní úsilí náležitě posoudit jednotlivý případ a jednotlivého člověka v jejich jedinečnosti. Tomuto úsilí o spravedlnost ve vztahu k jedinečnému případu a jedinečnému člověku se říká slušnost. Radbruch soudí, že požadavek slušnosti nelze nikdy zcela naplnit. Bude však úkolem soudu, aby v tomto jedinečném případě o slušnost k jedinečnému člověku usiloval. Ústavní soud rovněž několikrát uvedl, že z pohledu ústavněprávního je nutno stanovit podmínky, při splnění kterých nesprávná aplikace podústavního práva obecnými soudy má za následek porušení základních práv či svobod. Ústavní soud spatřuje tyto podmínky zejména v následujících okolnostech: Základní práva a svobody v oblasti jednoduchého práva působí jako regulativní ideje, pročež na ně obsahově navazují komplexy norem jednoduchého práva. Porušení některé z těchto norem, a to v důsledku svévole anebo v důsledku interpretace, jež je v extrémním rozporu s principy spravedlnosti (např. přepjatý formalismus), pak zakládá dotčení na základním právu a svobodě (např. nález sp. zn. III. ÚS 150/99, Sbírnka nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 17, nález č. 9).“

73. Také nelze dovodit, že by návrh na předběžné opatření učiněný žalovanou byl nárokem, který neodpovídá mravním zásadám, popř. kulturním a společenským normám, které jsou obecně přijímány v určité společnosti a vytváří tak obecné mínění o tom, co je touto společností akceptovatelné a pokládané za poctivé a slušné jednání. Uplatnění nároku žalované na vydání předběžného opatření bylo posuzováno individuálně, s přihlédnutím zejména ke konkrétním okolnostem jednání žalobkyně v příslušné době, okolnostem vztahů mezi účastníky a třetími osobami a k obecně uznávanému mínění o tom, jaký obsah jednání žalobkyně je z uvedených hledisek společensky přijatelný (tj. soud nedovodil, že by podání návrhu na vydání předběžného opatření byl učiněn v rozporu s dobrými mravy).
74. Dále soud předestírá, že při posuzování nároku na náhradu škody způsobené vydaným a následně zrušeným předběžným opatřením se vždy uplatní (přes objektivní odpovědnost) pravidla týkající se kauzálního nexu (adekvátní příčinná souvislost), spoluzavinění (před zahájením řízení i po něm), prevenční povinnost atd. Žalobkyně však musí vždy prokázat, že skutečná nebo ušlá újma vznikla předběžným opatřením, tedy v příčinné souvislosti s tím, že v minulosti existovalo a omezovalo žalobkyni, zejména v jeho majetkové sféře. K tomu srov. např. rozsudek Vrchního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 11 Cmo 148/2012-110 (odkazující na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 1. 2011, sp. zn. 25 Cdo 2864/2008): „Ke vzniku nároku na náhradu škody podle ustanovení § 77a o. s. ř. se nevyžaduje, aby navrhovatel předběžného opatření vznik škody nebo újmy zavinil, neboť jde o případ odpovědnosti za výsledek, které se navrhovatel může zprostit, jen jestliže by ke škodě či jiné újmě došlo i jinak. Vznik škody, tj. ušlého majetkového přínosu, ovšem vždy předpokládá jeho definitivní ztrátu, nikoliv jen oddálení možnosti jeho získání; ke ztrátě zisku z podnikání by totiž mohlo dojít, jen jestliže vzhledem k okolnostem případu je nepochybné, že získání prospěchu zamýšleného podnikatelského záměru bylo předběžným opatřením zcela nebo provždy zmařeno. Zákon výslovně navrhovatele liberuje, tj. zprošťuje objektivní odpovědnosti v případech, kdy by ke škodě nebo k jiné újmě došlo i jinak.“
75. Soud jednak vyhodnotil, že žalobkyně porušila svou prevenční povinnost, a to ve vztahu k vyhodnocení vlastnického práva žalobkyně k předmětnému stožáru, kdy z listinných důkazů vyplývá, že jediným podkladem pro názor žalobkyně o jejím vlastnictví stožáru na pozemku parc. č. xxx v k. ú. xxx byla kupní smlouva ze dne 16. 5. 2008, jež obsahuje předmět koupě, a to pozemek parc. č. xxx v k. ú. xxx, kdy v kupní smlouvě není uvedeno, že by předmětem přechodu vlastnictví byl i stožár. Žalobkyně nemohla být v dobré víře, že je vlastníkem nemovitosti – stavby umístěné na pozemku, k němuž vzniklo žalobkyni vlastnické právo. Argumentace

žalobkyně opuštěností stavby, špatným technickým stavem nemovitosti a absencí informativní tabule na stavbě není s to odůvodnit vlastnictví stavby žalobkyní, neboť žalobkyně nedisponovala žádným právním titulem způsobilým k převodu nemovitosti v souladu s platnými právními předpisy. Žalobkyni by nemohlo svědčit ani vydržení nemovitosti – stavby ve smyslu ustanovení § 134 občanského zákoníku (v desetileté vydržecí lhůtě), když právní předchůdce žalobkyně, společnost xxx si byla vědoma, ještě v době svého vlastnictví, tj. nejméně k roku 2001, že není vlastníkem stožáru, ale je jím stavebník stožáru (právní předchůdce žalované) a vlastnictví žalobkyně bylo zpochybněno žalovanou v průběhu dubna 2010. Dále v otázce porušení prevenční povinnosti žalobkyně lze brát k tíži žalobkyně i skutečnost, že žalovaná dne 23. 6. 2010, dne 15. 7. 2010 zaslala žalobkyni nabídku k mimosoudnímu vyřešení sporu, jenž vznikl v důsledku odstranění stožáru a pasivního relé z parcely parc. č. xxx v k. ú. xxx, avšak žalobkyně tuto nabídku nevyužila a setrvala na svém chybném závěru o svém vlastnictví stožáru s pasivním relé. Zde si soud dovoluje odkázat na myšlenkové postuláty obsažené v usnesení Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 403/02 ze dne 26. 2. 2003, v usnesení Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 421/11 ze dne 4. 4. 2012 a zejména v usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 236/01 ze dne 7. 1. 2003, z nichž vyplývá, že občané by při vstupování do smluvních vztahů měli náležitým způsobem chránit svá práva, v duchu principu *vigilantibus iura scripta sunt* (necht' každý si střeží svá práva daná právním řádem).

76. Za další soud posuzoval celkovou konstrukci žalobního nároku na vydání ušlého zisku jako náhrady škody za rozdíl mezi tržní cenou FVE a cenou díla, a dále jako ušlého zisku z nerealizovaného provozu FVE.
77. Za škodu se v právní teorii i praxi považuje újma, která nastala v majetkové sféře poškozeného, a je objektivně vyjádřitelná všeobecným ekvivalentem, tj. penězi. Ušlý zisk je v podstatě ušlým majetkovým prospěchem a spočívá v nenastalém zvětšení (rozmnožení) majetku poškozeného, které bylo možno - kdyby nebylo škodné události - důvodně očekávat s ohledem na pravidelný běh věcí (stanovisko Nejvyššího soudu ČSSR Cj 87/70, publikované pod č. 55 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, ročník 1971).
78. Nejvyšší soud ČR sp. zn. 25 Cdo 296/2006 ze dne 23. 8. 2007: „Nelze proto souhlasit se závěrem odvolacího soudu o povaze uplatněného nároku jako „čistě hypotetické škody, jež nemá podklad v reálných zdrojích“, který nemůže představovat ušlý zisk. Je totiž nepochybné, že pokud žalobkyni (její právní předchůdkyni) v důsledku rozhodnutí žalované - následně soudem zrušeného pro nezákonnost - nebylo umožněno po určitou dobu disponovat se svými penězi, mohl jí ujít zisk, jehož by při běžném nakládání s těmito finančními prostředky za normálního běhu okolností dosáhla. Může jít jak o výnos z úroků z těchto peněz, byly-li vybrány z úročeného účtu, na němž byly uloženy, tak o výnos, který by částka přinesla při obvyklém způsobu hospodaření (nebyl-li by narušen zásahem plynoucím z povinností uložené nezákonným rozhodnutím) tím, že by na účet žalobkyně byla za normálních okolností uložena.“
79. Nejvyšší soud ČR sp. zn. 23 Cdo 2416/2012 ze dne 29. 11. 2012: „Ušlý zisk musí být vždy specifikován konkrétně, jeho budoucí eventuální dosažení musí být v podstatě nepochybné a nemůže jít jen o hypotetickou zamýšlenou možnost dosažení nějakého zisku. Je-li ušlým ziskem majetková újma způsobená tím, že škodná událost zasáhla do průběhu děje vedoucího k určitému zisku, pak o ušlém zisku nelze v tomto případě hovořit. Stejně tak by v případě, že by byly smlouvy shledány neplatnými.“
80. Žalobní tvrzení postrádají vylíčení skutečností popisujících podrobný popis průběhu děje, a to popisu jednotlivých etap činností žalobkyně (stavebních, ekonomických, administrativních atd.) v jejich jednotlivých návaznostech tak, aby soud mohl najisto určit, že poškozená žalobkyně měla v okamžiku nařízení předběžného opatření zajištěny veškeré předpoklady nezbytné k zahájení výstavby (že by pro žalobkyni zhotovila společnost SOLAR Center a.s. FVE včas) a následnému provozu FVE, a že by tyto předpoklady trvaly po celou dobu jejího provozu, resp. po dobu, za

kteřou žalobkyně uplatnila nárok na ušlý zisk ve výši 456.840.000 Kč (tj. za 40 let) a z nichž by bylo možno dovodit výši hodnoty FVE. Soud má za to, že nepostačuje pouze konstatovat nerealizování výstavby a výši ušlého zisku za 40 let s tím, že vše bude prokázáno znaleckými posudky, jež žalobkyně navrhla (znaleckým posudkem z oboru ekonomika k ocenění tržní hodnoty FVE, znaleckým posudkem z oboru ekonomika k určení ušlého zisku, znaleckým posudkem ke stanovení minimální životnosti FVE, znaleckým posudkem k určení, že za dobu od zrušení předběžného opatření 5. 12. 2010 do 31. 12. 2010 nebylo objektivně možné FVE postavit a připojit ji k distribuční soustavě), ale žalobní narace by měla obsahovat sumu skutkových tvrzení, jež by měla být prokazována a následně ke znaleckému zkoumání předložena, a to i s ohledem na vázanost občanského soudního řízení institutem koncentrace řízení ve smyslu ustanovení § 118b odst. 1 o. s. ř.

81. Nejvyšší soud ČR sp. zn. 30 Cdo 1181/2015 ze dne 15. 11. 2016: „Dosavadní rozhodovací praxe dovolacího soudu v otázce pravidelného běhu událostí považuje za zásadně rozhodující jakému prospěchu, k němuž mělo reálně dojít, zabránilo jednání škůdce, tedy konkrétně o jaký reálně dosažitelný (nikoli hypotetický) prospěch poškozený přišel, přičemž jde jen o tvrzené zmaření zamýšleného podnikatelského záměru, není-li plánovaný majetkový přínos podložen již existujícími či reálně dosažitelnými okolnostmi, z nichž lze usuzovat, že k zamýšlenému zisku by skutečně došlo, nebýt škodné události. Musí tu být zmíněn pravidelný běh věcí, tedy taková skladba okolností svědčící o tom, že jednání vedoucí k zisku se již začalo nebo alespoň nepochybně mělo začít naplňovat, a že – nebýt škodlivého zásahu - výsledek by se dostavil. Ušlý zisk z podnikání znamená ztrátu očekávaného přínosu způsobenou tím, že škodná událost zasáhla do průběhu děje vedoucího k určitému zisku, tedy v situaci, že poškozený měl zajištěny předpoklady pro pravidelný běh věcí, byl nejen ochoten ale i schopen začít s provozem konkrétní podnikatelské činnosti včetně zajištění příp. zákonných podmínek. Z toho, že činnost vedoucí k zisku se neuskutečnila ani následně, sice samo o sobě nevyplývá, že by zisku dosaženo nebylo, může však jít o skutečnost významnou právě pro posouzení reálnosti záměru, z něž poškozený majetkovou újmu dovozuje (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 10. 2007, sp. zn. 25 Cdo 2857/2005, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 5. 2004, sp. zn. 25 Cdo 1462/2003, publikované v Souboru rozhodnutí NS ČR, sv. 29 pod C 2593, či rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 1. 2009, sp. zn. 25 Cdo 3586/2006).“
82. Žalobní tvrzení postrádají vylíčení skutečností o všech nákladech, jež by žalobkyně musela v budoucnu vynaložit, aby dosáhla vyjádření ušlého zisku ve výši 456.840.000 Kč a dále věcné škody ve výši 26.880.577 Kč za nerealizaci výstavby FVE, přestože žalobkyně byla v průběhu řízení poučena ve smyslu ustanovení § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř. o svých procesních povinnostech stran rozhodných skutkových tvrzení a označení relevantních důkazů (např. o správně-administrativních úkonech žalobkyně nezbytných k výstavbě a provozu FVE, o na sebe navazujících úkonech žalobkyně směřujících k jednoznačnému závěru o zajištění finančního krytí projektu, o oslovení dalších subjektů než společnosti xxx, jež by mohly provést výstavbu FVE, tzn. k tvrzení žalobkyně, že xxx byl jediným existujícím subjektem, jenž v době vydání předběžného opatření mohl provést výstavbu FVE pro žalobkyni, o životnosti FVE po dobu 40 let, o vývoji na trhu elektrické energie po dobu 40 let atd.). Dle rozsudku NS ČR sp. zn. 25 Cdo 2858/2015 ze dne 20. 10. 2016: „Náhrada se určuje jako rozdíl mezi předpokládaným ziskem a náklady, které bylo třeba na jeho dosažení vynaložit. Závěry, jež dovodila judikatura především v podnikatelských vztazích, a to že při určení výše náhrady ušlého zisku se vychází z částky, kterou by za obvyklých okolností – nebýt škodné události – poškozený ze své činnosti získal, s přihlédnutím k nákladům, které by musel na dosažení těchto výnosů vynaložit (např. rozsudek ze dne 29. 4. 2004, sp. zn. 25 Cdo 540/2003, publikovaný pod č. 6/2006 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek, rozsudek ze dne 14. 10. 2004, sp. zn. 25 Cdo 540/2004, publikovaný v Souboru civilních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu pod č. C 2940, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 12. 12. 2002, sp. zn. 25 Cdo 330/2001, publikovaný tamtéž pod č. C 1597,

rozsudek ze dne 28. 8. 2008, sp. zn. 25 Cdo1233/2006), platí však obecně pro určení výše ušlého zisku (např. rozsudek ze dne 26. 2. 2004, sp. zn. 25 Cdo 1702/2002).“

83. Dále soud opakovaně uvádí, že z provedeného dokazování s ohledem na rozpory, které vyplynuly z popisu jednání žalobkyně se zástupci společnosti xxx (předseda a místopředseda xxx i technologický ředitel odlišně popisovali průběh jednání, účastníky, listiny a obsah listin), nelze postavit najisto, že dne 31. 8. 2018 případně v době následující by žalobkyně uzavřela smlouvu o dílo se zhotovitelem společnosti xxx za účelem zhotovení fotovoltaické elektrárny.
84. I kdyby bylo možno z provedeného dokazování dovodit reálnou možnost uzavření smlouvy o dílo mezi žalobkyní a společností xxx, která by byla zmařena pouhou informací o existenci záznamu v listu vlastnictví žalobkyně ohledně pozemku parc. č. xxx, nebylo by možno toto individuální rozhodnutí společnosti xxx s ohledem na další skutečnosti (neprokázání připravené zástavní smlouvy zajišťující cenu díla, naopak prokázáním existence návrhu na kupní smlouvu k pozemku parc. č. xxx v k. ú. xxx mezi žalobkyní a xxx, zajištění stamilionového podnikatelského záměru pozemkem v hodnotě statisíců korun, rozpornost obsahu výslechů zástupců společnosti xxx k zajištění ceny díla, neprokázání žalobkyní splnění podmínek kladených na osoby financující výstavbu FVE atd.) dávat k tíži žalované při užití pravidel týkajících kauzálního nexu (tedy adekvátní příčinné souvislosti), neboť ke zmaření sepsání smlouvy, jež měla být úhelným kamenem žalobního nároku, došlo v důsledku chování (jednání) jiných osob než žalované, považované za škůdce.
85. Soud nedovodil příčinnou souvislost mezi vydaným předběžným opatřením a žalobkyní tvrzenou škodou.
86. Na základě takto zjištěného skutkového stavu a právního posouzení věci nebylo nutno se zabývat dalšími tvrzeními účastníků řízení, stejně tak nebylo nutno provést všechny navržené důkazy či dále hodnotit všechny již provedené důkazy ve vztahu k výši škody (ušlému zisku a hodnotě nezrealizované FVE) žalobkyně.
87. O nákladech řízení soud rozhodl podle ustanovení § 151 odst. 1, § 142 odst. 1 o. s. ř., když žalovaná byla ve věci plně úspěšná, když žaloba žalobkyně byla v celém rozsahu zamítnuta.
88. V daném případě se jedná o odměnu advokátky žalované podle ustanovení § 7 bod 7. vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve spojení s ustanovením § 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve výši 237.820 Kč za jeden úkon právní služby, učiněno bylo sedm úkonů právní služby advokátem žalované, které byly soudem vyhodnoceny jako úkony právní služby účelně vynaložené k obraně práva žalované, a to převzetí věci (trojnásobek odměny v souladu s ustanovením § 12 odst. 1 vyhl. č. 177/1996 Sb. s ohledem na mimořádnou obtížnost sporu), účast u jednání soudu dne 10. 4. 2017 (doba trvání 1 h a 40 minut), sepis podání ve věci samé ze dne 10. 5. 2017 (trojnásobek odměny v souladu s ustanovením § 12 odst. 1 vyhl. č. 177/1996 Sb. s ohledem na mimořádnou obtížnost sporu), účast u jednání soudu dne 7. 9. 2017 (doba trvání 2 h a 55 minut; dvojnásobek), podání ze dne 30. 10. 2017, účast u jednání soudu dne 22. 2. 2018 (doba trvání 5 h a 45 minut; trojnásobek), účast u jednání soudu dne 19. 4. 2018 (doba trvání 4 h a 3 minuty; trojnásobek), dále sedm x režijní paušály po 300 Kč podle ustanovení § 13 vyhlášky č. 177/1996 Sb. Dále právní zástupkyni žalované náleží náhrada za 64 půlhodin po 100 Kč za ztrátu času cestou z Prahy do Bruntálu a zpět k jednání soudu dne 10. 4. 2017, dne 7. 9. 2017, dne 22. 2. 2018 a dne 19. 4. 2018 dle § 14 téže vyhlášky (jedna cesta: Praha, V Celnici 1031/4 – Bruntál, Partyzánská 1453/11, trvá 3 hodinu a 35 minut při vzdálenosti 339 km dle info www.mapy.cz). Dále právní zástupkyně žalované doložila hotové výdaje, a to nocležné související s jednáním soudu dne 10. 4. 2017 ve výši 2.180 Kč (daňový doklad č. 2017112 vystavený na jméno právní zástupkyně žalované), nocležné související s jednáním soudu dne 7. 9. 2017 ve výši 1.700 Kč (daňový doklad č. 2017306 vystavený na jméno právní zástupkyně žalované), nocležné související s jednáním soudu dne 22. 2. 2018 ve výši 2.760 Kč (daňový doklad č. 201802008 vystavený na jméno právní zástupkyně žalované), nocležné související s jednáním soudu dne

19. 4. 2018 ve výši 2.760 Kč (daňový doklad č. 201804013 vystavený na jméno právní zástupkyně žalované). Právní zástupkyni žalované dále přísluší náhrada 21 % DPH podle ustanovení § 137 o. s. ř. ve výši 802.834,20 Kč. Celkové náklady řízení právní zástupkyně žalované činí 4.625.854,20 Kč.
89. Soud nepřiznal právní zástupkyni žalované nárok na náhradu nákladů řízení v podobě odměny za porady s klientem, když porady s klientem nebyly žalovanou žádným způsobem doloženy. Dále soud nepřiznal právní zástupkyni žalované odměnu za úkony právní služby spočívající v replikách k podáním žalobkyně či k podáním, jež byla učiněna právní zástupkyni žalované bez výzvy soudu (redundance podání žalované), když soud tato podání žalované a s nimi související náklady řízení vyhodnotil jako neúčelně vynaložené k bránění práva žalované.
90. Dále žalovaná vynaložila hotové výdaje spojené s účelným bráněním svého práva, a to cestovné k jednání soudu, kdy však žalovaná doložila technický průkaz č. UG 487719 k vozidlu registrovanému až 11. 6. 2015, a proto nemohl soud přiznat žalované cestovné k jednání soudu dne 1. 3. 2012, dne 9. 8. 2012, dne 10. 10. 2012 a dne 15. 11. 2012, neboť nebyly žalovanou doloženy podklady pro objektivizaci výše cestovného (technický průkaz vozidla užitého dne 1. 3. 2012, dne 9. 8. 2012, dne 10. 10. 2012 a dne 15. 11. 2012).
91. Náhrada žalované za použití silničního motorového vozidla podle § 157 zákona č. 262/2006 Sb. za použití motorového vozidla zn. Škoda Octavia, registrační značky 4AT9710 činí při průměrné spotřebě dle předloženého technického průkazu 5,3 l na 100 km benzínu Natural v ceně 29,50 Kč a sazby základní náhrady za 1 km ve výši 3,90 Kč podle § 157 odst. 4 písm. b) zákona č. 262/2006 Sb. a ujetí 672 km z Prahy (jedna cesta: Praha, U Nákladového nádraží 3144/4 – Bruntál, Partyzánská 1453/11, trvá 3 hodinu a 36 minut při vzdálenosti 336 km dle info www.mapy.cz) do Bruntálu a zpět k jednání soudu dne 10. 4. 2017 částku 3.672 Kč. Náhrada žalované za použití silničního motorového vozidla podle § 157 zákona č. 262/2006 Sb. za použití motorového vozidla zn. Škoda Octavia, registrační značky 4AT9710 činí při průměrné spotřebě dle předloženého technického průkazu 5,3 l na 100 km benzínu Natural v ceně 29,50 Kč a sazby základní náhrady za 1 km ve výši 3,90 Kč podle § 157 odst. 4 písm. b) zákona č. 262/2006 Sb. a ujetí 672 km z Prahy (jedna cesta: Praha, U Nákladového nádraží 3144/4 – Bruntál, Partyzánská 1453/11, trvá 3 hodinu a 36 minut při vzdálenosti 336 km dle info www.mapy.cz) do Bruntálu a zpět k jednání soudu dne 7. 9. 2017 částku 3.672 Kč. Náhrada žalované za použití silničního motorového vozidla podle § 157 zákona č. 262/2006 Sb. za použití motorového vozidla zn. Škoda Octavia, registrační značky 4AT9710 činí při průměrné spotřebě dle předloženého technického průkazu 5,3 l na 100 km benzínu Natural v ceně 30,50 Kč a sazby základní náhrady za 1 km ve výši 4,00 Kč podle § 157 odst. 4 písm. b) zákona č. 262/2006 Sb. a ujetí 672 km z Prahy (jedna cesta: Praha, U Nákladového nádraží 3144/4 – Bruntál, Partyzánská 1453/11, trvá 3 hodinu a 36 minut při vzdálenosti 336 km dle info www.mapy.cz) do Bruntálu a zpět k jednání soudu dne 22. 2. 2018 částku 3.775 Kč. Náhrada žalované za použití silničního motorového vozidla podle § 157 zákona č. 262/2006 Sb. za použití motorového vozidla zn. Škoda Octavia, registrační značky 4AT9710 činí při průměrné spotřebě dle předloženého technického průkazu 5,3 l na 100 km benzínu Natural v ceně 30,50 Kč a sazby základní náhrady za 1 km ve výši 4,00 Kč podle § 157 odst. 4 písm. b) zákona č. 262/2006 Sb. a ujetí 672 km z Prahy (jedna cesta: Praha, U Nákladového nádraží 3144/4 – Bruntál, Partyzánská 1453/11, trvá 3 hodinu a 36 minut při vzdálenosti 336 km dle info www.mapy.cz) do Bruntálu a zpět k jednání soudu dne 19. 4. 2018 částku 3.775 Kč. Dále žalovaná vynaložila hotové výdaje spojené s účelným bráněním svého práva, a to nocležné související s jednáním soudu dne 10. 10. 2012 ve výši 790 Kč (daňový doklad č. 2012003013 vystavený na jméno žalované). Nocležné související s jednáním soudu dne 1. 3. 2012, dne 9. 8. 2012 a dne 15. 11. 2012 nebylo žalované přiznáno, neboť nebyly žalovanou doloženy podklady pro objektivizaci výše nocležného. Celkové náklady řízení žalované na hotových výdajích – cestovném k jednání soudu a nocležném činí 15.684 Kč.

92. Celkové náklady řízení žalované ve výši 4.641.538,20 Kč jsou podle ustanovení § 149 odst. 1 o. s. ř. splatné k rukám právní zástupkyně žalované.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání, a to ve lhůtě 15 dnů ode dne jeho doručení, písemně, ve dvojím vyhotovení ke Krajskému soudu v Ostravě prostřednictvím soudu podepsaného.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněná podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Bruntál 19. dubna 2018

Mgr. Vladimír Koutný v. r.
samosoudce